

HLAS NÁRODA

"Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorní!
Ten svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobně
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 50 centů

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roc. (Vol.) IX. -- Číslo (No.) 15.

Sobota (Saturday) 7. dubna (April) 1984

Víte jak vznikly před 105 lety fotochemografické závody Husník & Häusler na Královských Vinohradech v Praze?

Založili je dva odborníci na slovo vzati - tehán Husník se zetím Hauslerem, kteří se ve svém řemeslném oboru nejen harmonicky doplňovali, ale navíc si jeden druhého hluboce vážili a měli se upřímně rádi.

Jakub Husník se narodil ve Vejpronicích u Plzně r. 1837 v rodině lesníka. Měl pozoruhodný malířský talent, kreslil a maloval všechno, co kolem sebe viděl už od dětských let, a tak jej jeho tatínek na radu pana faráře v 18 letech poslal studovat r. 1855 na pražskou akademii. Když ji po čtyřletém studiu skončil, odešel na podzim r. 1859 do belgických Antverp, aby studoval na tamní akademii a obeznámil se s Rubensovými malbami. V r. 1861 se vrátil do vlasti a hned začal s kostelními malbami. Vytvořil několik oltařních obrazů, hlavně na Uhřetíněvsku, ale už po třech letech byl povolán za profesora kreslení do Tábora. Vedle kreslení a malířství jej zajímala i rozvíjející se chemie, a tak se mu už v Belgii podařilo vynalézt světlotisk. To je reprodukční technika založená na tom, že želatina s dvojechromanem draselným se účinkem světla stává nerozpustnou a přijímá vodu - (bobtná) - tím méně, čím déle je vystavena účinkům světla. Deska - (štoček) - potřená touto citlivou želatinovou vrstvou kopíruje se pod negativem a potom navlhčí vodou, smíšenou s glycerinem. Místa, kde světlo působilo nejvíce - (tedy místa nehlubších

stínů) - vodu vůbec nepřijmou a udrží se proto na nich při tisku mastná (na př. fermežová barva). Místa neosvětlená, nabobtnalá vodou, mastnou barvu naopak odpuzují. Celé světlotiskové klíče přijme tedy barvu přesně v poměru světla a stínů, takže z něho pak lze snadno tisknout nejen přesné reprodukcce perokreseb, ale i fotografií s bohatou stupnicí polotónů.

Husník uveřejnil své první světlotiskové přílohy až v r. 1869 - (až dosáhly dokonalosti) - v berlínském nově založeném časopise „Photographische Mitteilungen“. Tak se brzy dověděl z dopisu z Mnichova, že jakýsi mnichovský fotograf Josef Albert učinil v r. 1868 podobný vynález, a ikdyž Husník měl již 5 roků zažádáno o patent svého vynálezu, oba vynálezci se dohodli na společném postupu. Proto se světlotisku, čili

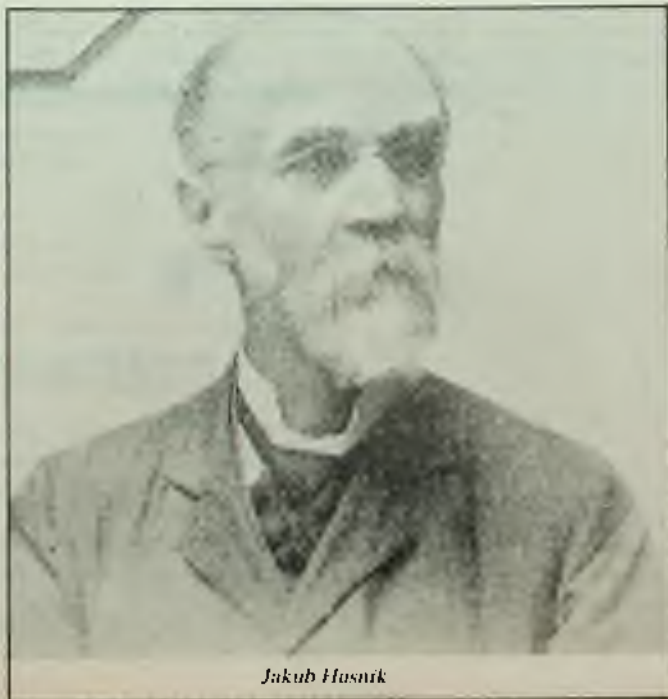
klíhotisku také od počátku říká Albertotypie nebo i fototypie.

V roce 1873 byl zavolán prof. Husník do Vídně, aby vyučoval světlotisku na vídeňské umělecké akademii. Pokračoval při tom i ve svých dalších pokusech a tak vynalézel heliografii a pomocí pigmentního tisku reprodukoval mnoho obrázků technikou čárkovou i tónovou. Oba své vynálezy v pozdějších letech ještě zdokonalil se svým synem dr. Jaroslavem Husníkem († 27. září 1912, čtyři roky před svým otcem). Syn Jaroslav totiž objevil navíc i metodu trojbarevné reprodukce pro knihtisk. V r. 1879 - (tedy před 105 lety) zařídil si Husník malou dílnu pro fotolitografii a fotozinkografii. Za dalších devět let vyzval svého zetě Arthura Hauslera - grafika, chemika, fotografa i schopného podnikatele a obchodníka v jedné osobě, a založili „Fotochemografickou tiskárnu“, která se v krátké době rozrostla do velkých rozměrů a její trojbarevné reprodukcce byly známy tehdy po celém světě a jejich tiskárna dostávala také z celého světa zakázky.

Hausler sám byl rodák z Březovic u Chrudimě, kde se narodil v chudé chalupnické rodině 30. ledna 1859. Pilná práce na rozvoji rodinného tiskařského podniku s mnohými obchodními cestami do ciziny jeho úžasné energii ještě nestačila. Horlivě se účastnil veřejného národního života, s Křížkem měl i podíl na pořádání národopisné výstavy v r. 1891 i na výstavě r. 1895, r. 1892 dal popud k založení tzv. „Vývozního spolku“ - aby podpořil vývoz českého zboží do ciziny, vytrvale působil pro rozkvět Národopisného musea, v Jednotě výtvarných umělců a České společnosti pro obchod a průmysl. Nakonec byl zvolen i předsedou správní rady této společnosti a zakládal její odbočky na Moravě i ve Slezsku. Byl zván do správních rad i jiných, nově vznikajících průmyslových a obchodních podniků a všude se už tehdy snažil o dobrý osobní poměr mezi vedoucími a dělníky hlavně tím, že usiloval o spravedlivou mzdu a hygienu na pracovištích.

K úplnosti této vděčné vzp-

omínky by bylo třeba ještě dodat jména našich vynikajících a zasluhujících dřevorytců, kovorytců a nakladatelů, kteří je v kvalitní ilustraci knih bezprostředně předcházeli. To by však si vyžádalo další delší články. Snad se k nim vrátíme u příležitosti životního jubilea některého z nich. Prozatím vyjmenujeme alespoň ty nejdůležitější z nich: František Bartel, dřevorytec a nakladatel, Václav Mára, rytec, Jan F. Patočka, rytec, Jan Vilím, zinkograf a František Richter, rytec. Všichni ve svém řemesle vynikli a všichni se také živě účastnili v 70. letech minulého století všeho kulturního dění a národního snažení, takže teprve nyní člověk chápe, v jakým národním nadšením pracovali naši starokrajané - pionýři zde v Americe, když sem přijížděli z tak činnorodého ovzduší, které tehdy - v době stavby Národního divadla - zřejmě doma ve staré vlasti všude panovalo. - Proto je dobře si to vše připomínat - alespoň po troškách - i dnes v naší pohnuté době, kdy stará naše vlast potřebuje v cizině přátele a nesmí být zapomenuta.

Jakub Husník

Arthur Häusler

Pravidelné české bohoslužby
jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské
v Cicero, Ill. - 2414, S. 61st. Ave.

Sloupek informací

**o málo slibné budoucnosti Libanonu
nedojde-li v blízké době k národnímu smíření
a o nové knize protestantského theologa
Harvardské university H. Coxe
o vlivu náboženství v politice.**

Vrátí se kdy ještě do Libanonu demokracie a blahobyt, anebo zůstane na dlouhou dobu rozdělen mezi Izraelem a Sýrií?

Libanonci jsou ve světě známi svou houževnatostí, přizpůsobivostí, obchodním a podnikatelským talentem a jinými ekonomickými schopnostmi. Proto i v prvních sedmi letech občanské války, která začala v r. 1975, v Libanonu pokračoval čilý ekonomický život. Všemuh střelení, zabíjení a válečným útrapám navzdory dalších tři tisíce Libanonců se stalo v té době milionáři z prodeje potravin, léků, paliva, gazolinu a generátorů, jejichž ceny dosáhly astronomických výší kvůli stále pokračujícím válečným operacím. Pak se však dostavily známky únavy a libanonská ekonomie začala upadat. Tato klesající tendence byla ještě uspišena vpádem Izraele do Libanonu v červnu 1982. Občanská válka, cizí invaze a politická anarchie nakonec přemohly a udupaly i všechny podnikatelské schopnosti Libanonců. Od té doby se libanonská ekonomie rozpadává, a zvláště za poslední dva roky rychle upadla. V té době boje střídavě zuřily a opět

se uklidňovaly, vládla nejistota o politické budoucnosti země, kapitál utíkal do ciziny, nové investice nepřicházely, dovoz potřeb z ciziny rychle klesal a obchodní podniky stále ve větším počtu zavíraly své brány. V dodávkách elektického proudu byly stále delší poruchy a pro stále prudší pouliční boje přímo v Bejrútu a jiných libanonských městech hospodářská infrastruktura Libanonu byla bezmála zničena. Specialisté v národohospodářství říkají, že bude-li tato sestupná tendence s vnitřním chaosem pokračovat ještě další tři roky, Libanon neodvratně a nevyčísitelně klesne na úroveň ekonomicky nejzaostalejších zemí světa jako jsou Mali, Horní Volta či Bangladéš. US státní departement letos v lednu oznámil, že během loňského roku klesl export z Libanonu o 50 %, průmyslová produkce klesla o 30 % a libanonská libra ztratila 50 % své hodnoty. Kromě toho transakce nemovitostí, považované za jedno z měřítek ekonomického života, klesly o 40 %, bankovní činnost klesla o 30 % a finanční výpomoc ze strany zemí Arabského poloostrova úplně ustala. Kdysi

kvetoucí libanonské zemědělství je uskrnceno a kleslo na pouhou subsistenční úroveň. Sýrie a Izrael obsazují dohromady asi tři čtvrtiny libanonského území. Na jihu Libanonu a v údolí Bekaa, zemědělsky nejbohatších částech země, byli lidé vyhnáni z farem válkou a okupačními armádami; proto mnohé z tamních zemědělských usedlostí jsou dodnes opuštěny a nemohou být obdělávány. Izrael pak odfízl ekonomicky celý jih Libanonu od zbytku země. Do své obsazené části importuje za 4 miliony dolarů izraelských výrobků měsíčně a přitom nedovoluje, aby z tohoto území bylo co dopravováno do Izraele; tak se jižní Libanon stává ekonomicky plně závislým na Izraeli. Izraelská okupace také donutila jiholibanonské obchodníky, aby pro dovoz potřeb z ciziny užívali severoizraelského přístavu Haify. Tímto byl drasticky snížen příjem libanonské vlády z celních poplatků a z daně z obrátu. Kvůli izraelské okupaci a stálému zavěšení bejrútského letiště vládní příjmy a celních poplatků klesly na pouhých 15 % dřívějšího výdělku; přitom celní poplatky představují 50 % příjmů libanonské vlády. Dříve velcí producenti ropy z Arabského poloostrova Libanonu finančně vypomáhali; dnes však mu tuto pomoc odmítají, dokud prý na jeho území bude přítomen Izrael, který zneužívá Libanonu k ilegálním dodávkám svého zboží do arabských zemí. Rovněž tam olejářské země nechtějí dnes dělat další investice ze zcela jednoduchého důvodu: nejistota politické situace. Také Libanonci, pracující v cizině, posílají domů stále méně peněz. Bankéři oznamují, že lidé rovněž přestávají svěřovat bankám své úspory, pokud ještě nějaké mají; raději si je ponechávají při sobě, aby je hned měli po ruce, kdyby kvůli novým bojům musili utíkat. V Libanonu občanská válka a izraelská invaze přemístily asi na milion obyvatel, což představuje celou třetinu libanonského obyvatelstva. Jen od září 1983 do března 1984 má Libanon 150 tisíc nových uprchlíků, kteří opustili své domovy ve válečné zóně, a to je dalším zatížením pro libanonskou ekonomii. Arabský silně vyvinutý smysl pro vzájemnou výpomoc způsobil, že mnozí z těch, kteří ztratili své domovy, svůj majetek a pracovní místa, našli pomoc u jiných Libanonců. Tato možnost vzájemně si vypomáhat však není nekonečná; prostředky, které lidé ještě mají k dispozici, jsou už nyní velmi omezené. Proto Libanonci, kteří mají

dosud své domovy prakticky už nemohou sdílet s jinými to, co mají, a poskytovat jim další výpomoc. Od začátku občanské války Libanon ztratil asi 200 tisíc odborně školených dělníků, kteří vyemigrovali do ciziny; to představuje celou třetinu všech libanonských odborných sil. Členové středních sociálních vrstev si stále ve větším počtu podávají na cizích diplomatických zastoupeních žádosti o možnost trvalého vystěhování. Bude-li tato tendence dále pokračovat, bude to další velká rána pro libanonskou ekonomii.

Znalci říkají, že nedojde-li v Libanonu k politickému smíru v příštích měsících, bude definitivně rozhodnuto o osudu Libanonu, praktickým rozdělením jeho území na sféru syrskou a izraelskou. Ještě může být zachráněn od úplného zhroutení, politického, ekonomického a kulturního, bude-li urychleně zajištěn v zemi mír v rámci národního smíření – (což se dnes zdá skoro zcela nemožné) – a ihned začít ekonomickou rekonstrukci v celém Libanonu. I za nejpříznivějších okolností si to vyžádá aspoň tři let, než se kola libanonského hospodářství opět rozjedou. Přitom někteří se pesimisticky domnívají, že se už nikdy nevrátí doba, kdy Bejrút byl předním finančním střediskem Blízkého východu. Libanon blahobytnou zemí a vzácným ostrůvkem demokracie a náboženské tolerance.

□

Harvey Cox byl před 20 lety přesvědčen, že v moderní společnosti „Bůh je mrtvý.“ – Dnes dochází k jiným závěrům.

Nadaný baptistický theolog Harvey Cox, profesor na Harvard Divinity School, uveřejnil před 20 lety svou pověstnou knihu „The Secular City“, která

se ihned stala „best seller“; v ní zkoumal stále větší pokles vlivu náboženství na moderní svět a stále rostoucí „zesvětštění společnosti“. Tam také poprvé charakterizoval toto rychle rostoucí zesvětštění jako „death of God – smrt Boha“. Nyní však tentýž autor vydal knihu „Religion in the Secular City“ (Simon & Schuster, \$16.95), ve které říká, že ideologie „death of God“ neovlivnila ani „morální většinu“ ve Spojených státech, ani Teherán, ani Washington, ani Polsko, ani Latinskou Ameriku; ba dokonce proti všemu očekávání, v posledních dvou desetiletích vzor veskerému uvolnění mravnosti na celém světě či snad právě proto, lidé se vrací k Bohu, protože v narkotismu, v sexu a v alkoholu štěstí nenašli a tak náboženský život má obdivuhodnou obrodu a začíná mít vliv i na ústřední vládní instituce a na vládní politiku. US liberálové prý jsou ohromeni rostoucím vlivem konservativního náboženství a obávají se toho, že náboženská obroda nakonec povede k „tyranii vládní moci“. – Cox chválí US katolické biskupy za jejich pastýřský list o válce a míru, který se pokouší uvést do vládní politiky ohled na mravní hodnoty. US biskupové tak nikoho k ničemu nenutí, pouze vysvětlují, jak hodnotí z mravního hlediska US nukleární obranu. Tento fakt způsobil, že Reaganova vláda musila na tento list odpovědět. Toto je podle Coxova mínění krok správným směrem. Cox také uvádí jako nadějný znamení obnovenou vitalitu katolické církve v Polsku a v zemích Latinské Ameriky, kde hluboce ovlivňuje tamní politické režimy. V Latinské Americe podle jeho mínění došlo k jedné z nejvýznamnějších změn v dějinách církve: katolická hierar-

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čes. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VDÁVÁ:

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VIT, O.S.B.

a redakčním kruhem

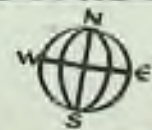
Právní poradce: a zástupce: Henry T. SYNEK 111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602 (312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. – Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

April 7, 1984 — Vol. 1X: No. 45

20. června 1984 — skupinový let do Československa. Doprovázená výprava.

28. července - 11. srpna — plavba na lodi SS Norway zahrnuje Severní pól a norské fjordy.

Ríjen 1984 — cesta po Africe na 19 dní.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

**6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402**

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Noworul Memorial Chapels

2659 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

chie, tradičně tam spojená s politickou mocí a s bohatými majiteli latifundií, kteří ji dosud - mírně sice, ale přesto podporovali v jejím školství a sociální péči, ale protože chudiny v těch zemích stále přibývá a majetní konservativci i liberálové nechtějí nic investovat ani do nových průmyslových podniků, aby bylo více pracovních míst, ani nezlepšují pracovní podmínky svých zemědělských dělníků, dala se konečně na stranu chudých v jejich boji za právo a spravedlnost. Křesťanská tradice si tak v této „po-moderní“ době uvědomila více než dříve, že „království boží je přede dveřmi a tedy je třeba náležitě jednat a konat pokání. K tomuto pokání že tedy také náleží utrpení a boj za změnu jak nynějšího nespravedlivého světa tak i samotných nespravedlivých vládních institucí. Je nutná všeobecná obroda. Bude však nutno postupovat s respektem mínění jiných lidí. A právě v tomto chybují - podle Coxe - všechny fundamentalistické směry. Převratné dějinné události a život sám je nakonec přesvědčí o tom, že lidé se dají získat „rozumem a láskou“, nikoliv však planou polemikou, nesnášenlivostí a krutostí. -

Také z průzkumu mínění Gallup vyplývá, že v poslední době ve Spojených státech zájem o náboženství vzrůstá. Dnes asi 80 % Američanů se považuje za křesťany a z nich celých 40 % se týdně zúčastní bohoslužeb ve svých kostelích a modlitebnách. Na druhé straně však extrémní živly Ameriky dosud nezlepšily svou tendenci k nemravné životní praxi: počet vražd v US velkoměstech vzrůstá, stejně jako sexuální nevázanost. Ani mnozí z věřících se neštítí lži, podvádění a krádeží, stejně jako tomu je u komunistů. Lidé v USA tedy dnes snad více věří, avšak jejich víra je dosud povrchní a nemá vliv na jejich chování. Pouze asi 12 % všech Američanů je opravdu hluboce nábožensky založeno a opravdu žijí podle své víry. Gallup říká, že náboženské autority v USA by měly využít současného zvýšení zájmu o náboženství k prohloubení náboženského života, aby skutečně věděli, proč věří - (získat jejich zájem o prohloubení náboženských znalostí) - a tak i pochopili, že víra bez skutků je mrtvá, a že tedy musí žít souhlasně se svou vírou. Nyní k tomu je vhodná doba. - George Gallup, Jr., laik episkopální církve, známý svými dobře vedenými průzkumy mínění, je ředitelem Ústředí pro studium náboženství při universitě v Princetonu.

Trampská kapela z Toronto zase v Chicagu

Neutuchající obliba trampských písniček datující se hned od vzniku trampského hnutí v Čechách krátce po první světové válce, je důvodem, proč chicagská trampská osada Dálava pořádá již 3. Trampský večer, spojený se soutěží o nejhezčí a nejlépe přednesenou trampskou písničku - se soutěží o Širák Chicaga. Trampský večer se koná v sobotu 7. dubna 1984 ve Velehradu, 2657-59 So. Lawndale Ave. Chicago, kde je hlídání parkoviště. Začátek je v 8 hodin večer, vstupné 8 dolarů. K tanci a poslechu bude zase hrát Česká trampská kapela z Toronto, která loňského roku nadchla zde všechny přítomné tak, že se nám ani domů nechtělo. Torontští kamarádi mají ve svém repertoáru písně starých i nových autorů jako Mottla, Vostrýho, Fořta, bratří Ryvolů, Wabi Daňka, kapitána Kida a jiných. Rovněž uspokojí mladé návštěvníky moderním hudebním žánrem. Svým vystoupením v soutěži o Širák ji jen dodají lesku. Z uvedeného je vidět, že o dobrou zábavu v kamarádském prostředí bude postaráno měrou vrchovatou. Přispěje k ní dobře zásobený bar a kuchyně. Neodkládejte proto své rozhodnutí zúčastnit se Trampského večera a rezervujte si místa u kamarádky A. Vedralové, ☎ 656-6356. Dostavte se co nejdříve v příhodném úboru trampského rázu, abyste co nejdříve užili trampského veselí, hry a zpěvu. Ceny do soutěže - kouzené širáky - zhotovila nadaná kamarádka Áža Chrobáková. O výpravu jeviště se opět stará umělecky založený Zdeněk Nerada. Na večerní budou k dostání trička se znakem chicagské osady - pro vás či přátele v Československu. Na shledanou se těší osada Dálava!

Česká trampská kapela z Toronto při loňském vystupování na chicagském Velehradě

Jarní věneček ČZNR

Mezi oblíbené společenské události spojené s přicházejícím jarem patří jistě taneční věneček. Čs. ženské národní rady v exilu, který se koná v sobotu dne 14. dubna 1984 v budově American Legion Hall, Post No. 96 5510 západní 25. ulice, Cicero, IL.

Přivítejte s námi jaro a přijďte si zatancit při hudbě „The Tonemakers,“ pod vedením p. Drnky, která uspokojí mladé i starší. Pochutnáte si na výborném domácím občerstvení a lahodných nápojích.

Známa taneční skupina Beseda a Domov pro vás připravila nově nastudovaný pořad moderních tanců.

Čs. ženská národní rada v exilu zve upřímně všechny své příznivce a i nové členy naší krajanské veřejnosti k návštěvě jarního věnečku 14. dubna 1984. Čistý výtěžek bude opět použit na sociální činnost ČZNR.

Vstupné \$6.00.

O rezervaci stolů volejte laskavě ☎ 795-9050 B. Cihákovou - pouze během dne.

Za tiskový výbor-Kov

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Cicero, Ill. - 2414, S. 61st. Ave.

Ceskoslovenská Ženská Národní Rada v exilu
Chicago

dovoluje si Vás a Vaše přátele
srdečně zvát na

**TANEČNÍ A SPOLEČENSKÝ
VEČÍREK**

který se koná v sobotu, 14. dubna 1984 o 8. hod. večerní
v budově American Legion Hall, Post No. 96
5510 západní 25. ulice, Cicero, IL.

Hudba-Tanec-Výborné občerstvení Společenský úbor
Prostorné parkoviště Vstupné \$6.00

Trampská osada DÁLAVA

zve každého

NA VELKÝ VANDR
do Velehradu, 2657-59 So.
Lawndale Ave., Chicago, Ill.
kde se koná
7. DUBNA 1984

**Trampský večer
se soutěží**

**o
ŠIRÁK CHICAGA**

K tanci a poslechu hraje opět
ČESKÁ TRAMPSKÁ KAPELA
z TORONTA

Začátek večera v 8 hodin

Bar a kuchyně otevřeny od 7 pm

Rezervace: Alice VEDRALOVÁ ☎ 656-6356

Výprava jeviště: Zdeněk NERADA

VSTUPNÉ: \$8.00

Parkoviště u Velehradu
HLÍDÁNO

DOBA POSTNÍ

PÁTA NEDĚLE POSTNÍ

VSTUPNÍ MODLITBA: Pane, náš Bože, tvůj Syn tak miloval svět, — že se za něj vydal na smrt. — Pomáhej nám, ať následujeme Kristovu lásku — a svými skutky o ní vydáváme svědectví. — Neboť On s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA EZECHIELA (Ez 37, 12-14)

Toto praví Hospodin Bůh: "Hle, já otevířu vaše hroby, vyvedu vás z ulch, můj lidé, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevířu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lidé! Vdechnu vám svého ducha a obživnete, usídlim vás ve vaší zemi a poznáte tak, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal!" — praví Hospodin.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA ŘÍMANŮM (Řím 8, 8-11)

Bratři! Kdo žije svému tělu, nemohu se Bohu líbit. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás Duch Boží přebývá.

Kdo totiž nemá Kristovu Ducha, ten není jeho. Je-li však Kristus ve vás, tělo je mrtvé pro hřích, ale Duch je život pro spravedlnost. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který ve vás sídlí.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA (Jan 11, 3-7 násled.)

Sestry Lazara vzkázaly Ježíšovi: "Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen." Když to Ježíš uslyšel, řekl: "Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven." Ježíš měl rád Martu, její sestru i Lazara.

Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: "Pojďme opět do Judska!"

Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě.

Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: "Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá."

Ježíš jí řekl: "Tvůj bratr vstane."

Řekla mu Marta: "Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den."

Ježíš jí řekl: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?"

Řekla mu: "Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět."

Ježíš se rozhorlil v duchu a vzrušen řekl: "Kam jste ho položili?"

Řekl mu: "Pane, pojď se podívat!" Ježíš zastal.

Židé říkali: "Hle, jak jej miloval!" Někteří z nich však řekli: "Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?"

Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen.

Ježíš řekl: "Dejte pryč ten kámen!"

Sestra zemřelého Marta mu řekla: "Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den."

Ježíš jí odpověděl: "Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, bu-

Jan Pavel II.

Křesťanský mysl utrpení

(Uryvky z nové papežské encykliky)

V předvečer svátku P. Marie Lurdské—který každoročně slavíme v kruhu nemocných a tak v duchu zalétá mezi ty, kdo dodnes v Lurdech nacházejí zdraví, nebo, což je cennější, novou duchovní sílu nést svůj kříž—Jan Pavel II. vydal svou už čtvrtou encykliku. Počáteční její slova „Salvifici doloris—Spásenosnou hodnotu utrpení“ už shrnují její obsah: *O křesťanském smyslu lidského utrpení. „Encyklika chce pomáhat lidem, aby hleděli na ukřižovaného Krista a přijali jeho evangelium utrpení s láskou, odvahou a přesvědčením, že jde o tajemný, ale přesto vždy láskyplný úrdek Boží Prozřetelnosti. To, co pro lidský rozum zůstává nevyspytatelnou záhadou, pro víru ve světle zemřelého a zmrtvýchvstálého Krista je poselstvím duchovního povznesení a spásy.“* řekl, když několik dnů předtím encykliku oblašoval. Po úvodu, proč encykliku vydává—utrpení provází každého člověka, od narození až do posledního dechu, a nadto právě utrpením Kristus vykonal dílo Vykoupení, jehož 1950. výročí právě slavíme—sv. Otec se dívá na „svět lidského utrpení“; nevyhnutelnost utrpení vede k hledání odpovědi po jeho smyslu; člověk se s touto otázkou obrací nejen k bližnímu, k sobě, ale i samému Bohu Stvořiteli—řada odstavců přináší texty ze starozákonní knihy Job, považované za vreholné dílo náboženské literatury co do utrpení, popisující „hašteření člověka s Bohem.“ člověka hledajícího odpověď na „proč“ utrpení a proč právě já. Plnou odpověď, však dává až Ježíš Kristus, a to nejen svým učením, ale především svým vlastním životem, když z lásky vzal na sebe plné rozměry lidského utrpení: Kristus, nevinný, trpí dobrovolně. V Ném se utrpení vůbec stává nástrojem vykoupění, je proměněno, učiněno užitečným, dostává smysl. Každý trpící může se stát „účastným Kristova utrpení, nosit na svém těle Kristovu smrt, aby se Jeho život projevil na našem těle.“ Kristus tak káže a žije evangelium, „radostnou

zvěst“ o utrpení; a toto evangelium utrpení je neustále psáno a prožíváno všemi, kdo trpí s Kristem a tak přispívají k spáse světa. Kristus však neučí jen učinit z utrpení něco dobrého, užitečného, ale též vybízí pomáhat tomu, kdo trpí, být mu „milosrdným Samaritánem“.

SPÁSONOSNOU HODNOTU UTRPENÍ potvrzuje svatý Pavel, když píše křesťanům z Kolos: „Doplňuji na svém těle to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry Kristových utráp; obrací se to k prospěchu jeho těla, to je Církve“ (Kol 1,24).

Tato slova jako by stála na konci dlouhé cesty, která se vine veškerým utrpením, jež tvoří část lidských dějin a na něž září světlo Božího Slova. Slova svatého Pavla jsou sice jako definitivní objev, spojený s radostí; proto Pavel píše: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho“ (Kol 1,24). Tato radost tryská z objevu, že utrpení má smysl.

Utrpení provází všechny lidi, na kterémkoliv zeměpisné šířce i délce, můžeme říci, že v určitém smyslu existuje na světě spolu s člověkem, a proto vyžaduje, aby se o něm vždy znovu mluvilo. Svatý Pavel sice psal k Římanům, že „celým tvorstvem jde jeden jediný vzdech a všecko tvorstvo že svírá porodní bolest až doposud“ (Řím 8,22); člověk sice zná zblízka to, co musí snášet i zvířata, přece jen „utrpení“ se zdá být obzvláště podstatným pro lidskou přirozenost. Utrpení je něco stejné tak tajemného jako člověk, právě proto, že svým způsobem projevuje onu hloubku, jež je vlastní člověku, a svým způsobem ji překonává. Utrpením člověk jako by překračoval své meze.

Problém utrpení zasahuje, abychom se jím zabývali zvláště v souvislosti s Milostivým litem vykoupění, a to především proto, že dílo vykoupění bylo dovršeno skrze Kristův kříž, tedy jeho utrpení. A dále, v tomto Milostivém létě máme znovu na mysli pravdu, obsaženou v encyklice „Redemptor Hominis“, že totiž „v Kristu každý člověk se stává cestou pro církev.“ Člověk se stává pro církev cestou obzvláště, když do jeho života vstoupí utrpení. Dochází k tomu v různých životních okolnostech, projevuje se to různými způsoby a nabývá to rozličných rozměrů. Přesto však utrpení, v té či oné formě, je takřka neoddelitelné od lidského pozemského života. A proto by se církev měla s člověkem setkat právě na této cestě jeho utrpení, a protože se

zrodila z tajemství vykoupění Kristovým křížem, je povinna usilovat o setkání s trpícím člověkem na cestě právě Kristova utrpení.

Proč utrpení?

V každém jednotlivém utrpení, které člověk zakouší, a stejně tak u základu celého světa utrpení stojí otázka, jíz se nelze vyhnout: Proč? Týká se příčiny utrpení, jeho důvodu, ale též jeho cíle, jedním slovem jeho smyslu. Tato otázka nejen že doprovází lidské utrpení, nýbrž zdá se přímo určuje jeho lidský obsah, totiž to, proč je právě lidským utrpením.

Je pravda, že bolest, zvláště tělesná, je značně rozšířena i v živočišném světě. Ale jen člověk, když trpí, si utrpení uvědomuje a táže se, proč trpí; a trpí ještě hlubším způsobem jako člověk, nenachází-li uspokojivou odpověď. Je to nesnadná otázka, stejně jako je nesnadná jiná otázka, velmi podobná, jež se týká zla. Proč existuje zlo? Proč existuje zlo ve světě?

Obě otázky jsou obtížné, klade-li je člověk člověku, lidé lidem, stejně jako když je člověk klade Bohu. Člověk totiž ve skutečnosti neklade tuto otázku světu, třebaže mnohdy utrpení odud pochází, ale klade ji Bohu jako Stvořiteli a Pánu světa. A víme všichni, že kvůli této otázce dochází nejen k malomyslnosti a konfliktům ve vztahu člověka k Bohu, nýbrž že proto člověk mnohdy dospěje až k samému popření existence Boha. Jestliže tedy existence světa otevírá zraky lidské duše na existenci Boží, na jeho moudrost, moc a velikost, pak zlo a utrpení tento obraz jako by zatemňovaly, a někdy i velmi radikálně, a to tím spíše, když člověk den co den vidí toliké nezaviněné utrpení a na druhé straně tolik přečinů bez přiměřeného trestu.

Člověk může tuto otázku položit Bohu se všemi hnutími svého srdce a mysli, plné úžasu a neklidu; Bůh tuto otázku očekává a vždy ji i vyslechne.

Evangelium a utrpení

Svědkové Kristova kříže a jeho zmrtvýchvstání odevzdali církvi a lidstvu zvláštní radostné poselství, evangelium o utrpení. Napsal je sám Vykupitel svým vlastním utrpením, jež podstoupil z lásky, aby „člověk nezahynul, aby měl věčný život“ (Jan 16). Toto utrpení spolu se živým slovem jeho učení, se stalo vydatným pramenem pro všechny, kdo se podíleli na Ježíšově utrpení v první generaci jeho učedníků a vyznavačů a potom v dalších generacích.

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service
VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ

evropský vyučený sklenář u dědy a otce v Československu

*Doporučte
Hlas Národa
svým přátelům a známým!*

kteří následovali.

Ve světle nedostižného Kristova příkladu, jehož věrná podoba mimořádně září i v životě jeho Matky, evangelium utrpení, díky svědectví a slovu apoštola, se stává nevyčerpatelným zdrojem pro stále nové generace, jak se střídají v dějinách církve. Evangelium utrpení neznamena pouze přítomnost utrpení v evangeliu jako jednoho z témat radostné zvěsti, nýbrž je i zjevením spásnosné síly a hodnoty utrpení v Kristově mesiášském poslání a potom i v poslání a povolání církve.

Kristus neskrýval před svými posluchači nezbytnost utrpení. Velmi jasně řekl: „Kdo chce jít se mnou...den co den ber na sebe svůj kříž“ (Lk 9,23) a na své učedníky kladl takové požadavky mravní povahy, že je mohli uskutečňovat, jen když se „zřekli sami sebe“ (Lk 9,23). Při různých příležitostech říkal též, že jeho učedníci a kdo v něho uvěří, budou rozličnými způsoby pronásledováni, a to — jak víme — se splnilo nejen v prvních staletích života církve za římské říše, nýbrž docházelo k tomu a dochází v různých údobích dějin a v různých částech světa, a také v současné době (viz Lk 21,12-19).

Utrpení pro Krista

Evangelium utrpení mluví nejdrtivě na různých místech o utrpení „pro Krista“, „kvůli Kristovi“, a činí tak slovy Ježíšovými nebo slovy apoštolů. Kristus Mistr netají před svými učedníky a následovníky, že je čeká takové utrpení, právě naopak, mluví o něm zcela otevřeně, avšak současně poukazuje na nadpřirozené síly, které budou provázet apoštoly i jejich učedníky uprostřed pronásledování a soužení „pro jeho jméno“. Tato utrpení budou zároveň jakýmsi zvláštním ověřením, že jsou podobni Kristu a spojení s ním. „Jestliže svět vás nenávidí, uvažme, že mne měl v nenávisti dříve než vás...Že však nejste ze světa, ale já jsem vás vyvolil ze světa, proto vás svět nenávidí...Služebník není víc než jeho pán. Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás...Ale to všechno vám způsobí kvůli mému jménu, protože neznají toho, který mě poslal“ (Jan 15,18-21). „Toto jsem k vám mluvil, abyste ve mně měli pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte zmužili. Já jsem zvítězil nad světem“ (Jan 16,33).

Tato první kapitola evangelia utrpení, v níž se mluví o pronásledování, tj. o soužení kvůli Kristovi, obsahuje v sobě zvláštní výzvu k neohroženosti a

pevností, jejíž oporou je Kristovo vzkříšení. Svým zmrtvýchvstáním Kristus zvítězil definitivně nad světem; avšak pro úzký vztah Kristova zmrtvýchvstání s jeho utrpením a smrtí můžeme právem říci, že zvítězil nad světem zároveň i svým utrpením.

Trpět s Kristem

Jestliže první velkou kapitolou evangelia utrpení píše po celá pokolení ti, kdo jsou pronásledováni pro Krista, souběžně s ní se rozvíjí v dějinách i jiná velká kapitola tohoto evangelia. Je psána všem, kdo trpí spolu s Kristem, tím že spojují své vlastní lidské utrpení s jeho spásnosným. V nich se naplňuje to, co řekl a napsali první svědkové utrpení a vzkříšení o účasti na Kristově utrpení. V nich se tedy naplňuje evangelium utrpení a současně každý z nich je určitým způsobem dále píše: píše je a hlásá světu, svému okolí a současníkům.

V průběhu staletí a generací bylo zjištěno, že v utrpení se skrývá zvláštní síla, zvláštní milost, která vnitřně přibližuje člověka ke Kristu. Jí vděčí za své hluboké obrácení mnoho světů, jako např. sv. František z Assisi, sv. Ignác z Loyoly atd. Výsledkem takového obrácení není jen to, že člověk objeví spásitelný smysl utrpení, nýbrž především že utrpením se z něho stává zcela nový člověk. Nachází jakoby nové měřítko pro celý vlastní život a pro svůj životní úkol.

Tento vnitřní proces nejde vždy tímž způsobem. Často začíná a se probíjí jen ztěžka. Už začátek je různý. Rozdílná je dispozice, kterou člověk nese ve své hořesti. Můžeme však říci úvodem, že téměř každý vstupuje do utrpení s protestem čistě lidským a s otázkou, proč právě já. Každý se táže po smyslu utrpení a hledá odpověď na tuto otázku na své lidské úrovni. Jistě: často klade tuto otázku také Bohu, a klade ji Kristu. Dále: člověk nutně vidí, že *Ten, na koho se obrací se svou otázkou, také trpí a chce mu odpovědět s kříže*, z hloubi svého vlastního utrpení. Přece jen mnohdy je třeba trochu času, a někdy velmi mnoho, aby člověk tuto odpověď zachytil a ji porozuměl.

Odpověď, která přichází trpícímu prostřednictvím účasti na utrpení Kristově na cestě vnitřního setkání s Mistrem, je něco víc než jen abstraktní vysvětlení smyslu bolesti. Odpověď je především *povolání*, výzva. Kristus nevysvětluje, proč existuje utrpení a proč kdo má trpět, ale v první řadě říká: „Následuj mě!“ Pojd', vezmi

svým utrpením účast na díle spásy světa, které se naplňuje prostřednictvím mého utrpení. Čím více člověk přijme svůj kříž a v duchu se spojí s křížem Kristovým, tím více se před ním zjevuje spásnosná hodnota utrpení. Neodhaluje tuto hodnotu na své lidské úrovni, ale na úrovni Kristova utrpení. Současně však tato spásnosná hodnota utrpení s Kristovy úrovně sestupuje na úroveň lidskou a stává se jistým způsobem osobní odpovědí. A trpící člověk nachází ve svém utrpení vnitřní mír a dokonce i duchovní radost.

Zdrojem radosti se stává skutečnost, že *trpící překonal vědomí o neužitečnosti utrpení*, které je často velmi silně zakořeněno v lidském myšlení. Toto vědomí nejen strahuje trpícího v jeho nitru, ale jako by ho činilo tíží pro druhé, kdežto odhalení spásnosné hodnoty utrpení ve spojení s Kristem proměňuje ono skličující vědomí. Vira v účast na Kristově utrpení nese v sobě vnitřní jistotu, že trpící „doplňuje na svém těle to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových utrpení“; že v duchovních rozměrech díla spásy slouží, podobně jako Kristus, spásě svých bratří a sester, trpící tedy nejen že je užitečný druhým, ale co víc, koná nenahraditelnou službu. V Kristově těle, které neustále roste z Vykupitelova kříže, právě utrpení, proniknuté duchem Kristovy oběti, je nenahraditelným prostředníkem a původcem doher, nevyhnutelných pro spásu světa. Více než cokoliv jiného utrpení připravuje cestu milosti, která proměňuje lidskou duši. Víc než cokoliv jiného utrpení, přítomné v dějinách lidstva, probouzí síly vykoupení.

A proto církev vidí ve všech bratřích a sestrách v Kristu, kteří trpí, takřka mnohostranného činitele nadpřirozené síly. Jak často pastýři církve se utíkají právě k nim a u nich hledají pomoc a oporu. Evangelium utrpení je neustále psáno a neustále mluví slovy onoho divného protikladu: prameny Boží síly tryskají právě zprostřed lidské slabosti. Ti, kdo mají účast na Kristově utrpení, uchovávají ve svém utrpení překrásné částičky nekonečného pokladu pro vykoupení světa a mohou se sdílet o tento svůj poklad s druhými. Čím víc je člověk ohrožován hříchem, čím těžší jsou struktury hříchu, které v sobě nese dnešní svět, tím větší je síla, kterou v sobě má lidské utrpení. A tím víc cítí církev potřebu utéci se k hodnotě lidského utrpení pro spásu světa...

Jan Pavel II. před mší svatou k našim apoštolům

V den, kdy se mimo paše země slaví svátek slovanských apoštolů a spolupatronů Evropy svatých Cyrila a Metoděje – 14. února – Jan Pavel II. si pozval na mši svatou do své soukromé kaple alumní koleje Nepomucena a studenty ze slovenského Ústavu sv. Cyrila a Metoda. Se sv. Otcem stáli kolem oltáře slovenský arcimons. Tomko, gen. sekretář biskupského synodu, biskupové Škarvada a Hrušovský, rektor koleje Nepomucena mons. Vrána a Ústavu salesián Ernest Macák a dalších několik kněží českých i slovenských. Jan Pavel II. uvedl mši svatou krátce česky i slovensky. Řekl:

Svatí Cyril a Metoděj, jejichž svátek dnes slavíme, se věnovali se zvláštní pozorností výchově mladých mužů povoláných ke kněžské službě. Hned po svém příchodu na Velkou Moravu vybírali vhodné kandidáty, pečlivě je připravovali, a když pak šli do Říma, vzali je s sebou, aby je zde dali vysvětit ke kněze.

Tato myšlenka mě vedla k tomu, abych na mši svatou k jejich počtu pozval vás, seminaristy Papežské koleje svatého Jana Nepomuckého a slovenského Ústavu svatých Cyrila a Metoda. Bud'te vítáni!

Zdravím též zde přítomného Otce arcibiskupa Jozefa Tomka, českého biskupa Jaroslava Škarvadu, slovenského biskupa Dominika Hrušovského,

rektora Nepomucena Karla Vrána, i vás, milé řeholní sestry, jakož i všechny ostatní, kteří tu jsou s námi.

Můj duchovní zrak však zalétá i do vaší vlasti, do seminářů v Litoměřicích a Bratislavě, k Otcům biskupům i do diecézí osídlených, ke kněžím, řeholníkům, řeholním sestrám, i k celému Božímu lidu věřících v Čechách, na Moravě a na Slovensku. I oni jsou v našem srdci, i s nimi a za ně obětujeme tuto Eucharistii.

* * *

Duchovně spojení so svatými Cyrilom a Metodom budeme oslavovať Pána Boha a ďakovať mu za dar viery, ktorý Vaším predkom priniesli. Budeme prosit' Božiu dobrotu, aby na príhovor Vašich svätých vierozvestov tento plameň viery udržovala, zveľad'ovala a privádzala k rozkvetu na všetkých poliach života a činnosti.

Vaše národy právom vidia v diele svätého Cyrila a Metoda svoje kultúrne a duchovné korene. Kladiem Vám na srdce aby ste zostali vždy verní tomuto vzácnemu dedičstvu, ktoré prináša svoje blahodárne ovocie pre všetky slovanské národy, pre celú Európu, ba i pre celý svet. Usilujte sa vždy správne hodnotiť a náležite oceňovať toto bohatstvo, tento poklad. Prehĺbujte ho neprestajne, aby bolo pre Vás stálou smernicou v činnosti a svetlom v živote.

A to vždy a všade pod materským pohľadom a ochranným plášťom Matky Božej, ku ktorej sa Vaše národy vždy vinuli s takou láskou a dôverou.

CZECHVIDEO - VHS.BETA

Videokasety s programy v českém jazyce.
Filmy veselohry, turistické o ČR,
pisničkové pořady atd.

KATALOG 51:00;

CZECHVIDEO

P.O. Box 901873

DALLAS, TEXAS 75390

DOPISY našich čtenářů

Dvě Anežky potřebují vaši pomoci

Jste ochotni skutečně spojit v duchovním slova smyslu náš exil s domovem? Pakliže máte jen trochu dobré vůle, mohlo by se nám to všem - těm doma i nám zde na svobodě - hude-li to vůle našeho nebeského Otce, ve vši pokoře i podařit.

Tady u nás v exilu máme Anežku Chrobákovou, kterou možná znáte spíše pod jménem Ážinka nebo Áža - (ti, kteří byli v uprchlických táborech po roce 1948 ji mají dozajista ve vzpomínkách jako jedno z Bouzových děvčátek). Dnes je z ní maminka tří dětí, ale zůstala nám stále usměvavou, milou, dobrotivou Ážou. Před několika lety prošla spoustou utrpení, způsobených nemocí, která si nakonec vyžádala choulostivou operaci: dostala nové kyčle. Ážinka, jak se nám všem zdálo, se poměrně zotavila. Jenomže zhoubná

nemoc, které lékaři - ani ti největší odborníci - nemohou přijít „na kloub“ nebezpečně pokračovala dále. Při nedávné poslední prohlídce na Mayo klinice jí lékaři oznámili, že pro ni nemohou již nic udělat. Kosti se z nepochopitelných důvodů odírají, drolí a měknou; další výměnu všech kloubů plastikou by její tělo již nepřijalo. Zbývá jen Boží zázrak, aby naše Ážinka - pod jejímž hřejivým úsměvem se skrývá tolik utrpení a bolesti, se mohla uzdravit, vychovat malou Karličku a zůstat zde ještě dlouho mezi námi. To je tedy Anežka našeho exilu.

Naproti tomu žila v našem národě od 20. ledna 1206 až do 2. března 1282 Anežka Přemyslovna, dcera českého krále Přemysla Otakara I.. Ačkoliv se o její ruku ucházel anglický král Jindřich III., i německý císař Bedřich II., rozhodla se, že se neprovdá a zasvětil svůj život Kristu Pánu. Byla nadšenou ctitelkou svatého Františka z Assisi a svaté Kláry. Dala post-

avit nemocnici pro nemocné chudé a vedení nemocnice svěřila bratřím třetího řádu sv. Františka z nichž se nakonec vytvořil rytířský řád křížovníků s fialovou hvězdou. Brzo potom dala postavit ještě dva kláštery v Praze. Jeden františkánský a druhý klášter klarisek, do kterého 11. listopadu 1234 vstoupila sama. Dne 25. března 1235 byla do kláštera slavně přijata. Na výslovný rozkaz papeže byla jmenována abatyší, roku 1238 se zřekla titulu „abatyše“ a přála si, aby jí říkali pouze „starší sestra.“ Byla prosulá svou pokorou, sebekázní a odříkavým životem, jakož i nekonečnou dobrotou k chudým a nemocným. Zeměla ve stáří 77 let.

Byla blahověčena r. 1874 papežem Piem IX.. Její svátek se slaví 2. března. Aby mohla být Blahoslavená Anežka prohlášena za svatou potřebuje se stát na její přímluvu ještě jeden dokazatelný zázrak. Naši spoluvěřící v Československu se modlí za to, aby se Bůh smiloval a na přímluvu Bl. Anežky České takový zázrak udělal u příležitosti jedenáctistého výročí smrti sv. Metoděje v r. 1985. Připojme se k jejich modlitbám a modleme se, aby na přímluvu své patronky se naše exilová Anežka Chrobáková uzdravila, když veškerá lékařská věda je bezradná.

Protože naši věřící v Československu tuto prosbu o svatořečení spojili s úctou mariánskou, učinme tak i my podle dávného rčení a theologické pravdy: „Skrze Marii k Ježíšovi,“ a začneme hned o letošním Velkém pátku, kdy náš Vykupitel zasvětil svět své Matce před svou smrtí na kříži. Od sv. Dominika z Lurd z Fatimy i z jiných míst zase my věřící víme, že nám Panna Maria doporučuje modlitbu sv. růžence. Nebudeme se

modlit celý růženec najednou, nýbrž každý týden jeden dešátek na tentýž úmysl: zastavení nemoci a uzdravení paní Áži. Velký pátek začneme úvodem k růženci, který se skládá z modliteb: Věřím v Boha, Sláva Otci, fatimská vložka - Můj Ježíši, Otčenáš, tři Zdrávky a zakončení prosbou o zázrak. Touto cestou prosíme všechny upřímné věřící v exilu i krajanském světě a zvláště osobní přátele Ážinky - i ty, co nevěří, - aby se připojili k této solidární upřímné akci, jejímž cílem je oslavení Bl. Anežky České, které by i vzpůružilo všechny unavené věřící doma a pomohlo k duchovní obnově našeho národa.

Pro osvěžení paměti uvádíme texty modliteb. V dalších číslech vždy přineseme zprávu, co se budeme modlit ten který týden.

Děkuji vám všem srdečným Pán Bůh zaplat'!

Alice Vedralová

Texty modliteb:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest. Sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živých i mrtvých. Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, svatých obcování, odpuštění hříchů, těla vzkříšení a život věčný - amen.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jakož bylo na počátku, nyní, vždycky až na věky věkův - amen.

Fatimská vložka: Můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, vysvobod' nás od pekelného ohně, přived' všechny duše do nebe, obzvláště ty,

které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Zdravas Maria se modlí třikrát a za slovem Ježíš přijde vždy tato vložka: 1/ v kterého věříme, 2/ v kterého důvěřujeme a 3/ kterého nade vše milujeme.

Prosba:

Matko našeho Pána Ježíše Krista spolu s Blahoslavenou Anežkou, její patronkou, přednestete naši opravdově vroucnou prosbu Trojjedinému našemu Bohu, aby se smiloval a naši Anežku nám uzdravil.

New York

Vel'avážená redakcia Hlasu národa!

V prvom rade Vám všetkým v redakcii chcem popriať všetko najlepšie hodne zdravia a milosti Božej. Zároveň Vám pripojujem kópiu z časopisu, pravdivé udalosti čo prežili ľudia v ťažkých chvíľach svojho života. Touto cestou by som chcela ja osobne rozšíriť úctu k svätej Terezke Ježiškovej, bola som vo veľkom súžení a trápení, obrátila som sa k nej z celov doverov a ona mi vyprosila veľkú milosť a moje utrpenie za skončilo k veľkému dobru pre mňa. Sv. Terezka oroduj za nás všetkých a vypros milosť u Boha aby nastal pokoj a mier na celom svete. Pripojujem Vám 10\$ na tlačový fond. Prosím Vás ak Vám to bude možné otisknite túto udalosť do vašich novín, nech všetko slúži na česť a slávu Pánu Bohu.

Dúfam že mojej žiadosti vyhovieť. Ostávam z pozdravom vaša čtenárka

M.K.

SMRT' NEVERCA

Vycivený, vychudlý a žltý-hotová kostra. Kostra so žiariacimi očami, podobnými pekelným zábleskom, vychádzajúcim z temných očných jamiek.

Mnoho zajímavých věcí

NOVINKY U PANCNERA

BUDETE MILE PŘEKVAPENÍ,

zavítáte-li do Pancnerova obchodu v Berwyn, Ill. výběrem novinek keramiky všeho druhu z různých dílen v Československu.

Dále se nám podařilo koupit větší množství kráječů knedlíků, \$9.50, poštou \$11.50.

Mlýnky na mák - \$24.50, poštou \$27.50.

Nádherně ručně malované kraslice, i husí, mnoho novinek v českých knihách, panenky v krojích, pentle na kroje, miniaturní krojované figurky z keramiky, křišťálové sklo, granáty, rekordy a jiné zboží.

SPECIAL: Drobné sušené světlé hříbky. Výborné chuti do omáček a polévek. 6 oz. v kelímku \$6.50, pošt. \$8.35. VELIKONOČNÍ BLAHOPŘÁNÍ v české nebo slovenské řeči, všeobecné nebo náboženské 40, 50 a 60 e kus. Poštovné 50 e na každých 5 kusů. TĚŽ ANGLICKÉ A V JINÝCH ŘEČÍCH.

Caha-Krámský: Anglicko-český slovník, \$8.95, pošt. \$10.20

Hais: Anglicko-český a česko-anglický kapesní slovník, \$5.50, pošt. \$6.50.

Say it in Czech (English - Czech Phrase Book), \$2.75, pošt. \$3.50.

Česko-anglická konverzace, \$3.50, poštou \$4.50.

A mnohé jiné knihy.

Zákazníky z Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 zasílali o 7 e více na státní daň.

Tuzex

Závislý a peněžní poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručení. Těži vyplacení fondů-trusts (požítalosti) přibuzným v Československu bez srážek.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zástupce Tuzexu, Arde, Unicepu a jiných es. podniků

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

Objednejte si novou knihu

Antonín Cyril Stojan,
apostle of Church Unity
Msgr. Ludvika Němce

Kniha je pěkně vybavena a ilustrována
Cena knihy je \$11.95 a poštovné.

Má 250 stran a 35 obrázků

Lze ji dostat přímo u nakladatele: „Don Bosco Publications“, 475 North Avenue Box T, New Rochelle, N.Y. 10802.

Tato kniha by neměla chybět v žádné knihovně.
Každý věřící Čech by si ji měl objednat.

ANTONÍN CYRIL

Apostle of Church Unity

Ludvik Nemec

Jeho žena sa prechádzala po izbe, tu a tam urovnávala lieky, potom sa zahľadela na svojho manžela, a znova sa pohybovala, aby sa zdalo, že niečo robí uprostred ľudskej nemohúcnosti pred smrťou.

A on čaká na to...čo musí prísť.

Čaká, ale nie ako kresťan. Ba ani nie ako pohan. Ani ako divoch, dúfajúci v nekonečné prérie a večnú pol'ovačku. Nečaká ani ako človek.

Čaká ako neverec. Premýšľal, pokojne a chladne premýšľal a prišiel k uzáveru, že Boh nejestvuje. Za hrobom je prázdnota, nič! Áno, prázdnota, nič!

Žena tuší, že nastáva kritická chvíľa, v ktorej tento ľudský zdrap ešte túto noc prejde do večnosti. Prihovára sa mu hlasom, ktorý by obmakčil tigra: — Miláčik, dovoľíš, aby som zavolała kňaza? — Nie! — odpovedajú bezkrvné ústa.

—...aby si mi urobil radosť... — Nie! Všetko, len to nie! — Čoskoro sa objaví pred Bohom... — Boh nejestvuje! Áno, vo všetkom sa možem myliť. Ale som celkom istý, že Boha niet! Nie! — Predsa nie si rozumnejší ako celé ľudstvo? —?Áno, som rozumnejší ako celé ľudstvo — pomaly a povýšene hovorí ľudská troska. — Ale...keby predsa len bol nejaký Boh?

Zoschnuté ústa usilujú sa načrtnúť úsmev povýšeneckej ironie: —Potom ti to prídem povedať! Ubohá žena sa obracia nabok a utiera si slzy.

To boli jeho posledné slova. Unavený umierajúci sa zahľadol do mlčania a pozorne sledoval strašnú rozkladnú prácu, ktorá sa v ňom diala. V jeho vycivenom tele život bojoval so smrťou. Pot hrozil brániť život a usiloval sa zastaviť víťaziaci rozklad tela. Smrť sa však, usadzovala v jednotlivých častiach, ohlasovala svoj príchod dlhým chvením, otriasala telom ako vietor jesenným listím na koncoch suchých vetiev.

Kostra všetko pozorne sledovala. Veľký beh sa končí. Posledná stanica sa blíži...Ostáva už len niekoľko minút, keď skočí do záhrobného tajomstva...

Inštinktívne, ako robotník, ktorý večer po vyčerpaní svojej dennej práce zbiera svoje náradie, začína kostra prechádzať dlhými kostnatými prstami, krčovitými zovretými, po pokrývke. Celú hodinu škriabla jej prsty akosi pravidelne, skoro melodiicky, akoby kostra zhromažďovala posledné dobroty života. Potom náhle vynázi zo seba tri hlboké vzdychy ako človek, ktorý niečo prehltne a

prehltne to veľmi rýchlo...

Je koniec. Na veži odbíjajú dve hodiny v noci...Žena padá na kolena a vášnivou modlitbou prerušuje vzdychanie. Potom mu zatlači oči a s pomocou slúžky oblieče mŕtveho, dookial je ešte teplý, do sviatočných šiat. — Chod' teraz spať. Marienka! Zostanem sama pri ňom. — Chcete tu zostať sama? —?Áno. —Ale... —Zavolať ňu, ak bude treba! Keď slúžka odišla, pani zostala sama. Sklonila sa nad manželom a objala mu hlavu, v ktorej už vychladol mozog.

—Karol! — volá v izbe, plnej tieňov — povedal si mi, že prídeš, ak jestvuje Boh; že mi to povieš. Karol! Teraz to už vieš. Odpovedz mi! Povedz mi to!

Celkom meravé telo na lôžku sa nehýbe.

—Karol! Jestvuje Boh?

Tu sa stalo čosi hrozného...Jedno viečko mŕtvol sa dvíha...pomaly, akoby na ňom ležalo nadľudské bremeno. Dvíha sa jedno viečko, potom sa dvíha pomaly aj druhé... A keď sa otvorila obidve, akoby na dne tých sklenených očí vyrástlo naraz svetlo, zvažovalo sa...červenelo...Človek by povedal ako - dva pekečné otvory. Trvalo niekoľko sekúnd...niekoľko strašných sekúnd...a potom všetko zhaslo.

Na druhý deň zavčasu ráno vošla slúžka do izby. Na zemi ležala pani v mdlobách. Tesne za dvermi, ako by utekala pred mŕtvym na lôžku.

Slúžka zavolała suseda a kňaza, ktorý sa práve chystal slúžiť sv. omšu. Manželka zomrelého porozprávala kňazovi, čo videla. A kňaz to teraz vyzprává vám.

Winnipeg - Manitoba Kanada

Milí - přemilení.

S pozdravem Vám zasílám předplatné - tentokrát však po osmnáctiletém odbírání trochu opožděně.

Svatý Mikuláš nám přinesl vnuka Josefa a už jsem také kmet víc jak šedesátiletý, tak jsem se trochu s předplatným opozdil. Náš první vnuk má rusé vlasy po jeho mamince, která je rodem Irka. Mladí mne překvapili, že mu dali jméno po mne Josef. Myslel jsem, že mu dají jméno po druhém stařečkovi.

Můj otec byl také Josef, měl jsem strýce Josefa (tudom za sudom), také malý Josefek má zde dva mladé strýce také Josefy. Jak jsme přijeli do Kanady hned jsme se také ocitli mezi dalšími Josefy; byl to velicebný pán Josef Čelístka slavné paměti; je pochován v Edmon-

ton - necht' jej Hospodin ozářil světlem své tváře. Potom jsme hned ten den potkali Jožku Malinského, dušu předobru, u kterého každým rokem začíná některý nově přijatý životní cestu v Kanadě. Potom je také Josef Šebesta, duša to přezbožná. Ale vždycky musí být nějaké ale. Tedy - ale když jsem začal chodit před 55ti lety do první obecné, tam to neměli ani Josefové ani ti, kteří se jmenovali Františkové snadné. Ve snaze očistit český jazyk od cizích písmen nám přikazoval starý řídící učitel Hugo, abychom dle možnosti vynechávali v řeči písmena G a F, to prý jsou cizí německá písmena. G asi cizí písmeno není Poláci mají své Bogdany a Boguslavy a bratři Bosňáci, kteří měli dříve s námi společný kostel, mají svého Boga. On však sám pan řídící se jmenoval Hugo, tak kdyby se G vynechalo, tož by to bylo jako Huo; to by si potom někdo mohl myslet, že nás učí nějaký úředník z čínského velvyslanectví. Zkrátka byla to tenkrát snaha, která měla vše odračit.

Horší bylo vynechávat v běžném hovoru německé cizí písmeno F. Polovina třídy se jmenovala František, druhá polovina třídy Josef, kde zase bylo F na konci. Třetí polovina se jmenovala Jan a Tonda, ti to měli snadné. Děti učitelů měli podle nové módy vlastenecká staročeská jména jako Mečislav, Kazimír, Bořivoj a pod. Ve jménu Josef šlo písmeno F vynechat, mohlo se říkat Jožko. Ale ve slově František to vynechat nešlo, dětem se říkalo Františku, taky Franto, Francku, Fero, Fanušu. Pořád ale F. Tak zde se říká Franku, nikdo neříká ranku. Zde máme pana Franka Kopřivu - také duše nad jiné zbožná. Tady je však vyslovování F dovoleno, poněvadž Anglosasové nás nepočestují. To je jen trocha z mých vzpomínek. Dobře jsem si to z té první obecné zapamatoval a nikdy jsem neřekl mému staršímu synkovi Jožko nebo Jožo. Vždy jsem na něho volal Josefe. Jednou to už bylo po třiceti letech, kdy začal chodit do první obecné, jsem na něho zavolał: Josef pohni; a to tenkrát se jim taky již říkalo soudružku učitelka se na mne obořila, proč na něho tak hrubě volám. Asi jsem nevynechal písmeno F a tak nebyla spokojená. Krátce na to, jsem však byl pomstěn. Jeden strýc, který neměl strach, že ztratí zaměstnání kvůli své moravské upřímnosti byl v JZD v hnojanské skupině, nemusel se tedy bát, že mu ty hnojné vidle někdo vyrvé z ruky. Tak tu soudružku učitelku zastavil na ulici, a tak sladučko jí povídal:

„Paní učitelko, vy učíte naše děcka, že člověk pochází z opice, když sa tak na vás dívám, aj temu začínám věřit.“ Nic se nestalo; kdyby byl ten strýc úředníkem, a chtěl v místě zůstat, jistě by tak upřímný nemohl být.

Napsal bych toho víc, ale mám takový dojem, že od té doby co zemřel velebný pán Aleš Macháček je proti nám Moravanům vedena čtenou redakcí diskriminace. Má o nás asi hodně bídné mínění. Havlíček a mnozí po něm prohlašovali: vari Němci, já jsem Čech - hr jsem Čech. Bratia Slováci sa bijú v prsa a říkajú, já som veru Slovák; tož ja možu réct skromě že su Moravan.

Vzpomněl jsem si také na zeměděleho pana Antonína Vajdíka, kterého jsem osobně znal a který byl několikrát s jeho paní u nás ve Winnipegu.

Jednou napsal do Hlasu národa: přijďte všichni do Chatham na hody, bude to jak ve Znorovech. Nezapomněl jsem, jak jsme jako první doprovozeli do Znorov na hody řeznické chasníky. Možná, že některý chathamský Znorovjan, který má tak kolem 70 let byl při tem. Jestli ano - tak at' se ozve.

Daj nám Bože vytrpěti ve zdraví celý rok. Nedávno měli Josefové svátek, tož at' žije Josef s FFFFF.

Josef Bogar

Milý náš Moravane:

děkujeme mnohokrát za Váš srdečný a vtipný dopis, který se jistě bude všem našim čtenářům at' z Čech, Moravy či Slovenska líbit. Nevíme, jak jste přišel k názoru o té diskriminaci. Je pravda, že teď v naší redakci mají Češi početní převahu. Ovšem, že je rozdíl mezi Čechy a Moravany to jsme se dověděli až v Americe - a to od Moravanů samých.

Nic ve zlém - a příště napište

zase něco veselého, ale ve Vašem náfečí, at' se čtenáři pobaví.

S přáním požehnanych svátků velikonočních

redakce

Deer Park - Long Island New York

Čtená redakcia a důstojný Otec Víť,

vinšujem vám všetkým hodne zdravia a šťastia v tomto novom roku, aby ste mohli ešte dlhého tlačiť ten zaujímavý Hlas národa. Moja dcéra, s ktorú žijem vam posíla za mňa predplatné na rok 1984. Mokrát vás všetkých pozdravujem a zosťajte s Pánom Bohom

Mary Lucas

Milá čtenářko,

děkujeme Vaší hodné deři, že se tak o Vás pěkně stará, že i předplatné Hlasu národa za Vás včas poslala. Bud' te obě dvě hodně zdravý.

Srdečně Vás pozdravujeme
redakce

Lincoln - Nebraska

Dear Father Vít,

find enclosed a check for payment of my subscription and the rest for inkoust. Never feel your work is in vain, those of us middle agers are still proud of being Czech, Moravian and Slovak and I think we can still read it. Keep up the good work. I would love to write this in Czech but just not enough time.

Pán Bůh zaplat'

Larry Vilda

Milý náš „middle ager“

Vaše srdečné a upřímné řádky mne opravdu potěšily. Když člověk dostane takové dobré psaní, hned mu práce jde lépe od ruky. Prosím Vás jen dále si udržujte lásku a zájem o naši řeč a naše náboženské národní tradice.

Pán Bůh Vás opatruj!

Otec Vojtěch

**K·H
Auto
Repair**

**NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.**

6619 - 21 W. Čermáková tř.
(hned vedle berwynské pošty)
jeji majitelé

**STEVE KUBOVIC
a
JANO HULIN**

vám nabízejí své odborné služby:

- pravidelnou údržbu motorů
- veškeré opravy aut všech značek
- odvoz nepojízdných aut
- důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

Bejrút. — Jednání o národním smíření v Libanonu, která se konala ve švýcarském městě Lausanne a jichž se zúčastnili předáci všech hlavních libanonských politických proudů 20. března náhle skončila bez význačnějšího výsledku. Přítomní se nemohli dohodnout prostě na ničem. Pouze bylo oznámeno, že v jednáních o reformách se bude pokračovat doma, a bylo rozhodnuto vytvoření 32-členné komise, která pod vedením prezidenta Aminu Gemayela má studovat ústavní změny. Jinak nebylo rozhodnuto naprosto nic a jen se utrácely peníze. Vůdci politické opozice odešli z této konference spochybně zklamání a prohlašovali, že libanonský problém bude možno vyřešit pouze zbraněmi. A tak se v Bejrútu opět střídá, hlavně podél „zelené linky“, z děl, moždřů a kulometů. Obyvatelé se musejí skrývat v krytech. Politická opozice Libanonu byla v Lausanne zklamána Sýrií, od které se čekalo, že přivede obě sporné strany Libanonu ke kompromisu, a zejména, že donutí libanonské křesťany, aby se zřekli svých výsad ve vládě země, aby souhlasili s potřebnými ústavními reformami a učinili muslimům ústupky. Myslelo se, že Sýrie chtěla ukázat světu jak snadno a rychle dokáže to, co se nepodařilo Spojeným státům: přimět Libanonce k ústavním reformám a skončit zápas křesťanů s mohamedány o vládní moc. Tím by také byla bývala definitivně skončena v Libanonu občanská válka, která tam už trvá devět

let. Nic z těchto očekávání se však nesplnilo; syrský delegát v Lausanne se zdržel jakýchkoliv zásahů do vyjednávání a někteří si dokonce odnesli dojem, že Sýrie se spíše snaží přivést Drúzy a libanonské muslimy k tomu, aby přijali tradiční posice dosavadní libanonské ústavy. Nikdo však zatím s jistotou neví, jaké jsou skutečné plány Sýrie s nevladatelnými občany Libanonu. Chce snad Libanon rozdělit na dvě sféry zájmů - syrskou a izraelskou, podle zcela jednoduchého a v dějinách osvědčeného návodu: „rozděl a panuj!“? — V neděli 25. března začali opouštět Bejrút také francouzští vojáci mírového sboru; byli posledním kontingentem mírové armády, který v Bejrútu zůstával. Kontingenty Anglie, Itálie a Spojených států opustily Bejrút už dříve.

Washington. — Z původních osmi uchazečů o demokratickou nominaci na volební kandidátku do listopadových prezidentských voleb zůstávají prozatím tři, jak nám to denně omílají na Tv obrazovce. Předvolební klání o tom, co by který demokratický uchazeč o presidentství udělal, kdyby byl v Bílém domě se zřejmě nakonec asi rozhodne mezi pány Fritzem a Garym. Pro lidi at' z Evropy či z Asie příště do USA ze zemí ovládaných dnes komunisty, je zarážející - podle toho co povídají - jak málo toho oba vědí o SSSR a jeho skutečných cílech, jak Moskvě naivně přihrávají svými dětinskými prohlášeními o problémech obrany a zahraniční politiky USA,

LETEM

SVĚTEM

o řešení nastalé situace v zemích Střední Ameriky a jak si dávají pozor na slova, aby si neocizili zájem voličů z útočného hnutí všech kategorií pícníků a málo informovaných potomků bývalých sufražitek, které jsou rozhodnuty dát za každou cenu v listopadu „výpověď“ z Bílého domu dnešnímu jeho dočasnému nájemníku. Jen aby toho pak brzy všichni Američané nelitovali!

Manila. — Komisi, která vyšetřuje zavraždění vůdce politické opozice na Filipínách Benigno Aquina, byla předložena magnetofonová páska, na které jsou zachyceny zvuky slyšené na letišti v Manile, těsně před a po zastřelení Aquina. V těchto zvucích jsou srozumitelné hlasy: „Tady je!“ „Já to udělám!“ „Zastřel ho!“ Pak je slyšen výstřel, jímž byl Aquino usmrcen, a potom ještě čtyři další výstřely, určené Rolando Gamalovi, kterého pak filipinská vláda obvinila z Aquinovy vraždy. Tuto pásku pořídila Američanka Sandra Burtonová, dopisovatelka newyorského magazínu „Time“, která letěla týmž letadlem. Stejná slova se podařilo nezávisle zachytit také japonské televizní skupině, která doprovázela Aquina. Podle dobrozdání členů komise není pochyb o tom, že zmíněné hlasy byly proneseny národními gardisty, kteří Aquina doprovázeli. Tak vládně stále silnější podezření, že filipinská vláda dala Aquina zavraždit sama a že její úřední verze o této věci je vyhaná. Má-li v tom osobně prsty sám Marcos, vyšetřovací komise dosud neprozradila.

Santiago, Čile. — Dne 27. března desetitisíce Čilců se v různých městech zúčastnily protestních demonstrací u příležitosti „dne národního protestu“ proti vládě presidenta generála Augusto Pinocheta, a hlasitě se dožadovalo návratu k demokracii v Čile. Policie měla rozkaz demonstranty rozehnat; při tom byli čtyři zastřeleni a 400 jich bylo zatčeno. Před těmito demonstracemi gen. Pinochet rozkázal 90-denní vyjimečný stav. Dny národního protestu se v Čile pořádají každý měsíc už od května r. 1983. Doposud bylo přítom policií zastřeleno více než 60 lidí. Pinochetova junta ovšem tvrdí, že v Čile znovu pracuje pátá kolona marxistů, která má v dnešní těžké hospodářské situaci země

lehkou práci s rozeštříváním lidu, a že jakmile bude v zemi lépe, bude i klid a pak teprve prý bude možno uvažovat o opět-ném zavedení civilní demokratické vlády.

Varšava. — V Polsku pokračuje „boj o kříž“ dále. V Lublíně 1.100 studentů poslalo polskému parlamentu dopis, ve kterém podepsaní protestovali proti odstranění křížů z jejich škol. Dne 30. března po dvoudenní schůzi 80 polských biskupů ve Varšavě prohlásilo, že kříže mají viset tam, „kde je věřící chtějí mít“, a kde je vycelována polská mládež. Biskup Jan Mazur z diecéze Siedlce se začal posít o chlebě a vodě; s tímto svým protestním činem chce pokračovat tak dlouho, dokud vláda své rozhodnutí neodvolá, a přestane kříže ze škol odstraňovat. Vláda však je rozhodnuta zlomit odpor polské církve v této věci různými drastickými zákroky. Dne 28. března polské komunistické autority rozhodly, že v zemědělské škole v Mietne napříště mohou studovat pouze ti studenti, kteří podepíší prohlášení, ve kterém je stanovena světská povaha polských škol. Ti, kteří odmítnou svůj podpis, musejí školu opustit a kromě toho musejí zaplatit 1.500 až 3.000 zlotých (150 až 300 dolarů) na „opravu“ dormitářů, kde dříve spali. Podle místních kněží dosud pouze asi 80 studentů podepsalo toto prohlášení, někteří už školu opustili a asi 500 zatím zůstává nerozhodných. Studenti, kteří tuto školu opustí, nesmějí být přijati na jiných školách v okolí. Také učitelé této školy, kteří sympatizovali se studenty, mají být přemístěni jinam. Dne 30. března asi 1.800 studentů, kteří se zúčastnili mše biskupa Mazury, ve svém prohlášení, čteném při této mši, požádalo mládež celého světa o solidárnost s jejich protestem proti akci komunistické vlády v této věci. — Poláci tímto svým odporem se nechtějí dát narychlo na metodu všech diktátorů, které polští komunisté užívají ve svém boji proti náboženství a proti katolické církvi: nežádat všechno najednou, nýbrž postupovat krok za krokem, uplatňovat svůj protináboženský „boj salámovou politikou“ - kousek po kousku. Protivník pak nechce působit potíže kvůli věcem, které se na první pohled zdají pouze druhotnými, a tak poněkud ustupuje. Nakonec zeslábné do té míry, že je pak

rychle a snadno nemilosrdně rozdrcen. Poláci to dobře vědí a nechají-li si kříže ze škol vzít po téměř 40letém odporu proti bezbožeckému komunismu, znamenalo by to narušení jejich národní jednoty, která dělá Moskvě bolení hlavy. Každý polský katolík také dobře ví, že rozkaz k odstranění křížů ze škol přišel do Varšavy z Kremle, a proto protestují tím houževnatěji. Západní cizina se ovšem jen zvidavě ptá, proč se Jaruzelského junta pustila zrovna nyní do tohoto „nedůležitého boje“, když má tolik jiných hospodářských problémů. To ovšem jen znovu potvrzuje, že západ dosud vůbec nezná komunismus. Pro Poláky je však tento zápas plebiscitem. Jen tak mohou dokázat světu, že komunistickou vládu neuznávají a Jaruzelskimu to může v Moskvě připravit pád podobně jako Gomulkovi a Gierkovi když ve „svěceném úkolu“ neuspěli.

Bejrút. — Dne 27. března neznámí ozbrojení muži kriticky postřelili francouzského diplomata při bejrútském velvyslanectví Sauveur Gliozzio na cestě do práce. Má se za to, že tento atentát byl činem teroristů „Islámské svaté války“, kteří předtím hrozili odvetou proti francouzským a americkým diplomatům proto, že francouzští a američtí míroví vojáci dříve střelili na muslimské posice v Bejrútu a v okolí. V této souvislosti letos v lednu muslimští teroristé zastřelili šoféra francouzského velvyslanectví v Bejrútu, a 16. března unesli US politického ataše v Bejrútu William Buckleyho, po kterém od té doby zmizely všechny stopy. — Dne 28. března pak byl v Athénách v Řecku zastřelen neznámým pachatelem „arabského vzhledu“ britský diplomat Ken Whitty, náměstek kulturního zástupce Anglie v Řecku. — Dne 31. března opustili Bejrút poslední vojáci francouzského mírového kontingentu. Francie však ponechala v Bejrútu asi 300 svých vojáků na zajištění bezpečnosti personálu tamního francouzského diplomatického zastoupení. — Ačkoliv 29. března bylo uzavřeno nové příměří mezi bojujícími stranami - (které bylo jako vždycky „definitivní“) - ve skutečnosti se v Bejrútu stále střídá, zejména podél „zelené linky“, jsou desítky mrtvých a stovky zraněných. V pondělí 2. dubna

ATARI -INTELEVISION- ODYSSEY

*Balley and many others.
Home video cartridges at
wholesale prices.*

Shipped anywhere

Mluvíme česky

**FREE PRICE LIST
UPON REQUEST**

**Vanik's Stamps & Coins
3747 Grand Blvd.**

Brookfield, Ill. 60513

Phone 485-9066

zaútočili palestínští guerilové zase přímo v Jeruzalémě, kde bylo zabito a zraněno několik desítek chodců na ulici.

● ● ●
Washington. — President Reagan prohlásil 30. března, že US vojenské závazky v Libanonu jsou skončeny, a že americké válečné lodě, kotvící v moři naproti Bejrútu, budou odvolány a vrátí se ke svým normálním operacím v 6. US loďstvu ve Středozemním moři. Ve svém dopise Kongresu pak řekl, že odchod americké mírové armády z Bejrútu neznamená, že Spojené státy by opouštěly definitivně Libanon. Právě naopak, stále se cítí zavázány vůči obnovení svobodného, nezávislého a jednotného Libanonu, a stále požadují odchod z libanonského území cizích armád jakož i zajištění bezpečnosti izraelské hranice. Dospělý však k závěru, že jejich vojenská přítomnost v Libanonu už nepřispívá k dosažení těchto cílů. — Celkem nyní zůstane v Bejrútu asi 300 amerických vojáků na ochranu tamního US velvyslanectví a ke školení libanonské vládní armády. — Operace US mírové armády, která zůstala v Bejrútu 17 měsíců, stály celkem 60 milionů dolarů; přitom bylo zabito 264 US vojáků a 137 dalších bylo vážně zraněno.

● ● ●
Washington. — US výzvědná služba prý už věděla několik měsíců, že Irák tajně vyráběl „nervový plyn“, a asi měsíc věděla, že užíval yperitu a nervového plynu v iránsko-irácké válce; neobvinila však přímo žádnou z válčících stran. US výzvědná služba už také prý má zjištěno a dokázáno, že Irák buduje na pěti místech obrovské laboratoře, kde má být vyráběn nervový plyn ve velkém množství. Za několik týdnů či měsíců by pak Irák byl schopen podniknout plynové útoky proti daleko silnější iránské armádě. Bagdád se v přítomnosti všemožně snaží obdržet v cizině chemikálie, potřebné k výrobě nervového plynu; potřebnou laboratorní výbavu už obdržel prý ze Západního Německa. US vláda požádala své spojence, aby Iráku nedodávaly potřebné chemikálie, a sama už dala zdržet poslané zásilky US firmami. Spojené státy také prý už jednají s Izraelem o tom, aby iz-

raelská letadla zničila všechna místa, kde Irák plánuje vyrábět otravné plyny proti Iránu. Zpráva o tom, že někteří iránské vojáci, léčení z popálenin ve Vídni, byli obětí výbuchu plynového přístroje v Iránu, je ovšem také pravdivá. Mluvčí US vlády prohlásil, že Spojené státy nesmlouvavě odstraňují užívání otravných plynů ve válce, a že se snaží zamezit jejich užívání i v iránsko-irácké válce, protože by to vedlo k nedozírným následkům. Na druhé straně však podporují úsilí, donutit Irán k uzavření příměří a k vyřešení konfliktu vyjednáváním.

● ● ●
San Salvador. — Ačkoliv levicoví guerilové bojkotovali salvadorské prezidentské volby a bránili lidu, aby se jich zúčastnil, nečekaně velký počet voličů se dostavil k urnám - celkem asi 70 % neboli 1.1 milionu z celkového počtu 1.5 milionu. President Reagan projevil s tím své uspokojení a prohlásil, že salvadorský lid znovu jasně ukázal, že už má dost války, že chce mír a přeje si mít ve své zemi demokratické zřízení. Při těchto volbách José Napoleon Duarte, předseda křesťansko-demokratické strany politického středu, obdržel 40 % hlasů, Roberto D'Aubuisson, předseda extrémně pravicové strany ARENA - (národní republikánské sdružení) - obdržel 31 % hlasů a Francisco Guerrero, předseda strany „národního smíření“, napravo od politického středu, získal asi 20 % hlasů. Ostatní hlasů obdrželi jiní kandidáti. Protože žádný z

kandidátů na prezidentství nezískal absolutní většinu hlasů, podle salvadorské ústavy bude v květnu nutno konat ještě druhé prezidentské volby, při kterých voliči rozhodnou mezi dvěma kandidáty, kteří při prvních volbách obdrželi nejvíce hlasů. Je těžko říci, zda Guerrerovi stoupenci dají své hlasy Duarteovi či D'Aubuissonovi. Spojené státy by raději viděly, kdyby zvítězil umírněný Duarte; US kongres totiž nese s nelibostí pravděpodobnou skutečnost, že D'Aubuisson má úzké vztahy se salvadorskými „četami smrti“, které vraždí stoupence politické opozice a často i nevinné lidi, podezřelé z napomáhání marxistickým guerilům.

● ● ●
Greenville, N.C. — Dne 28. března byly obě Karoliny postříženy prudkými tornády, jež zanechaly spoušť všude, kudy prošly. Celkem přitom zahynulo 61 lidí, na tisíc lidí bylo zraněno a více než 3 tisíce jich zůstalo bez přístřeší; hmotné škody činily podle předběžných odhadů 125 milionů dolarů. President Reagan prohlásil častí obou států za postižené přírodní katastrofou, čímž mají nárok na federální výpomoc. — Dne 30. března bylo severozápadní pobřeží Spojených států postiženo sněhovou bouří a prudkým mořským příbojem; přitom zahynulo 22 lidí a byly způsobeny hmotné škody ve výši 50 milionů dolarů. — Na Havaji zase sopčí dvě činné sopky a je nebezpečí, že tekoucí láva se přiblíží až k vzdáleným lidským příbytkům.

Karel J. Chrobák:

V nebi z nás snad měli radost

Jako jelen dychtí po prameni čisté vody, tak duše má hledat Hospodina...hlásal biblický nápis nad lesní kapličkou se studánkou v Oderských horách. Stejněho přirovnání by se dalo užít o účastnících Duchovní obnovy, kteří v tak hojném počtu přispěchali z blízka i dálky - někteří až z Milwaukee - do chicagského Velehradu, aby pod vedením Otce Petra Esterky hledali, kde je Cesta a Pravda, jež vede k opravdovému Životu.

Živá debata, jež se rozvinula po každé úvaze, dokazovala, že slova rozséváčevo padala na úrodnou půdu, aby přinesla bohatou žně. A jestliže je v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, činícím pokání než nad devadesátidevítí spravedlivými, pak se tam jistě radovali, když slyšeli slova: „Naposledy jsem byl u zpovědi více než před dvaceti roky!“ Avšak, kdo by se pokládal za spravedlivého, to jest bez hříchu, jistě by sám sebe klamal a tak radost nebeskému dvorstvu jsme vlastně způsobili dobrou svatou zpovědí všichni. A kdo snad neměl k ní příležitost během Duchovní obnovy, jistě tak učiní během

postní - velikonoční doby, jak nás to učily naše maminky.

Celá obnova byla protkána prociťeným zpěvem Mariánských písní, které naladily naše nitro, aby bylo schopno přijmout a pochopit slova Otce Esterky.

Dvě mše svaté, zasazené vhodně do programu byly srdcem naší Duchovní obnovy. Zakončení Chrálem svatováclavským a uctěním ostatků sv. Jana Nepomuka Neumanna nepohybně největšího Čech-Američana - jsme si znovu uvědomili svou odpovědnost, že jsme z národa s tisíciletou tradicí svatováclavskou, jíž se nesmíme nikdy zpronevěřit, a v denním životě podle ní žít.

A tak nezbývá než poděkovat našim tradičním „Pán Bůh zaplat!“ Otci Petru Esterkovi, k jehož slovům jsme rozprostírali síť k bohatému duchovnímu rybolovu. Otci Vojtěchovi Vitovi, jenž za pomoci bratří a sester chicagské Jednoty Československého Orla v exilu celou Obnovu zorganizoval. Menšíkovým a paní Kozelkové za guláš a dámám z Klubu Domov, které jako pečlivé Marty pomohly při nasycení hladových. Díky patří všem, kteří si dovedli udělat čas, aby zajeli na hlubinu. Tešíme se na shledanou na příští Duchovní obnově, neboť ne ten, kdo dobře začal, ale kdo dobře skončil, obdrží korunu vítězství.

Do New Yorku a okolí

H&S PORK STORE

(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, paprikovaná slanina, tlacinka a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelička každý den čerstvé. Naše specialita: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - MAJITEL
35-10 DITMARS BLVD., ASTORIA, NEW YORK
(mezi 35. a 36. ulicí) Telefon AS 8-8468.

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250

Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

Our 97th Year

A FRIENDLY
SAVINGS
INSTITUTION
SERVING A GREAT
COMMUNITY

SAVING IS
CONVENIENT
HERE!

Every feature of our
association is designed
with safety, increased
earnings and conveni-
ence for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve you
office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

Ještě k oslavě 28. října 1983 v Praze

Časopis, který vydává State Department pro své zaměstnance, nazvaný „State“, uveřejnil ve svém únorovém čísle (1984) fotografii zachycující Chargé d'Affaires Roberta W. Farranda při projevu předneseném u příležitosti 65. výročí založení Československé republiky. Projev byl učiněn na nádvoří před vchodem do amerického velvyslanectví v Praze. Přítomní byli zaměstnanci velvyslanectví a jejich rodiny. /H.N. o tom přinesl zprávu s obrázkem už loni na podzim.

Něco k zamyšlení

Jeden z přednášejících v Bílém domě v rámci programu „Outreach Working Group On Central America“ se snažil posluchčům vysvětlit situaci na Kubě a jakým způsobem je Kuba zapojena v různých podvatných akcích ve svobodném světě; položil tuto otázku: Která země je největší na světě? Odpověděl na ni sám: „Cuba: - its administration is in Havana; its government is in Moscow; its army is in Africa and its population is in Florida“.

-afa-

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Poetivá a rychlá práce.
Volejte česky nebo anglicky:

852-2230

Jaroslav Dresler:

O autonomii umění

Čas od času třeba říci několik slov ve „vlastní věci“, abychom pro druhé, ale také sami pro sebe, vymezili své stanovisko. Tentokrát nám k tomu dává příležitost článek Milana Matouše „Ideologické stáří umělecké literatury“ v jednom z posledních čísel Literárního měsíčníku. Snad Matouš trpí občasnou barvoslepostí, neboť vidí černobílý svět. Píše:

„Antikomunistická propaganda se snaží vytvořit zdání protikladnosti našich národních literárních tradic a dnešní socialistické tvorby. Svobodná Evropa a emigrantská nakladatelství a časopisy pomlouvají každé nové dílo, které u nás vyjde. Od roku 1969 neustále opakují tezi, že skuteční tvůrci jsou buď v emigraci, nebo jsou odsouzeni k mlčení, že u nás píšou jen lidé průměrní. Takové osočování není konečnou v historii nic nového.“

Potud Milan Matouš v Literárním měsíčníku. – Tak to není, pane Matouši, literární vývoj se nedá vyjádřit jednoduchými a nadto ještě propagandistickými formulacemi. Od samého začátku, to je od 1. května 1951, kdy RFE začala vysílat celodenní program na střední vlně, zastávali spolupracovníci jejího kulturního vysílání názor, že umění a kultura se daří tím líp, čím větší mají volnost a autonomii. Má tento názor ovšem jedno omezení: umělecká svoboda není zárukou, že velké umění také automaticky vznikne. Mezi zastánci tohoto názoru byli mezi námi spisovatelé

zvučných jmen, jako Jan Čep, Egon Hostovský, Zdeněk Němeček a další. V této jejich linii se snažíme pokračovat, nic se na ní nezměnilo ani roku 1969, v němž Milan Matouš vidí jakýsi předěl.

Exil není vstupenka do literární proslulosti. Naopak, autor, který odchází ať už dobrovolně nebo nedobrovolně ze své vlasti, riskuje jako spisovatel mnoho, někdy snad vše. Ze závětří v Dobříši, z poklidného klimatu stipendií, cen, odměn, záloh a výhod odchází do světa, který nezná a kde je průvan. Kritiku, které je vystaven, už nepíše jeho přítel, nýbrž cizí, neznámí lidé, jeho případní konkurenti. Spisovatel v exilu naráží na bariéru jazyka, která je někdy nepřekonatelná. Nejsou ojedinělé případy, že autor v exilu přestane psát. Mnozí nechtějí lhat ani za tuto cenu.

Odmítáme názor, že by se kvalita románu měla posuzovat autorovým politickým názorem. Tak to dělají komunisté a klesli bychom sami na jejich úroveň, kdybychom přijali jejich černobílá dělení světa.

V polemikách komunisté obyčejně vytáhnou demagogický argument, že absolutní umělecká svoboda je jen buržoazní podvod. Přiznáváme, že jsme skeptičti, kdykoli se z politické tribuny ozve zjednodušený slogan, že „umění musí být svobodné“. Je to jen slogan, čtyři nezávazná slova, která berou občas nadarmo i nejhorší nepřítelé svobody. Umělecká svoboda je křehká, vratká situace, kterou třeba znovu a znovu obhajovat – tvorbou. Nikoli slogany. Pokud jde

o konkrétní situaci, opět nechceme vést polemiku na komunistickém hřišti a podřítit se komunistickým pravidlům černobílého světa. Není pravda, že dobré české knihy vycházejí jen v exilu a špatné české knihy jen v Československu nebo naopak. Dělicí čára dobrého a špatného umění není vymezena komunismem a na druhé straně demokracií.

Jistě je jedno: v komunistických a v demokratických systémech převládají pro uměleckou tvorbu rozdílné podmínky. Jestliže tedy spisovatel v komunistickém systému vytvoří velký román nebo básnickou sbírku, pak klobouk dolů. Měl větší riziko, než jeho západní kolega. Šel proti proudu.

Nakonec ještě jedna perlička opět – tak říkají ve „vlastní věci“: Rozhlasové stanici Svobodná Evropa se připsuje v režimním tisku kde co. V této chvíli má primát poštelosti Jan Kollár v Československém časopise historickém, šesté číslo minulého ročníku. V článku „Boj KSČ proti buržoazní ideologii a oportunizmu v letech 1948 až 1949“ popisuje barvitě, jak prý zrádná buržoazie ze západní emigrace zasahovala do voleb roku 1948! Překládáme jeho text ze slovenštiny:

„Intenzivní byla ideologická kampaň i dovnitř Československa s pomocí štvavých rozhlasových vysílaček Svobodná Evropa, Svoboda, Deutsche Welle a jiných...“ Jak známo Svobodná Evropa začala vysílat až o tři roky později, a ani rozhlasové stanice Svoboda a Deutsche Welle roku 1948 ještě nevysílaly.

(Nový život, Řím)

Z KANADSKÝCH LISTŮ

Dp. Bohumil Janíček, S.J., duchovní správce čs. katolické misie sv. Václava v Montreálu, zakladatel a budovatel známého prázdninového tábora pro naše děti, se dožil 19. ledna t.r. svých 65. narozenin. Krajané ze všech aktivních organizací oslavili společně tuto událost po nedělní mši sv. v domě kard. Berana, kde jménem všech promluvil a jubilantovi popřál dr. J. Valenta a za děti mu dala kytici růží a blahopřála Margitka Foglová. Následovalo pohoštění s přídělkem a za klavírního doprovodu pi. dr. Maxantové a kytary p. Vančury zněly naše lidové písně do pozdního odpoledne.

Dne 14. ledna 1984 zemřela v Montreálu paní Marie Šerlová, dlouholetá činovnice a starostka tělocvičné jednoty Sokol-Masaryk v Montreálu. Při pohřebním obřadu se se sestrou Šerlovou rozloučili Sokolové projevem br. starosty inž. V. Zajíce a dp. B. Janíček, S.J., krátkou modlitbou ukončil obřad za zvuku čs. státní hymny.

Ondrus & Son

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokoju a ložnice;
soubory do kuchyně, pokoju, ložnice a koupelen;
sklad hotových prošívaných dek a polštářů z husího prachového peří a daeronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pančera

M.A. FIRDAUSI

Director

Fund Matching Services

(312) 429-0093

AMERICAN GRANTS & SCHOLARSHIPS

16336 S. 66th Avenue
Tinley Park, Illinois 60477

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Ciceru

RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

IMPORTER

VALÁSKÉ PAPUČE

doklad záznamu postací

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

»Dopisy z vězení« Václava Havla a P. Františka Lízny

Dopisy z vězení byly a jsou nedílnou součástí literatury. Výrazný osobitý charakter dostaly tyto dopisy po komunistickém uchvacení moci po roce 1948. Můžeme je dělit na dopisy určené státním, veřejným, společenským i mezinárodním organizacím; tyto mají jasný charakter protestu. Jako klasický příklad mohou sloužit dopisy napsané politickými vězni na podzim roku 1961 ve věznicích Leopoldově a byly adresovány: Ústřednímu výboru KSČ, členům Národního shromáždění a OSN. Dopisy podepsalo plným jménem 16 vězňů, z nichž velká část byla vězněna až do roku 1968.

Vedle těchto protestních dopisů napsala většinou řada spisovatelů dopisy z vězení víceméně soukromého charakteru, kde denní politická realita ustupovala do pozadí a listy z vězení dostávaly charakter literárních žánrů, většinou esejů, úvah a mnohdy stylizované do epických či lyrických veršů. Zde je nutno uvést jako

neopakovatelný příklad slovenské dopisy, shrnuté do knihy *Modlitby v putích a českou variantu Přádekno z drátu*. Dnes jsou to již historické doklady opoziční rezonance padesátých let ve stalinsko-gotwaldovských koncentracích. Pro posrpnovou „normalizační éru“ jsou charakteristické *Motáky z Ruzyně*, vynikající literární formou napsané dopisy jednoho politického vězně, zrcadlící i rozdíl mezi vězni stalinské a postalsinské éry s obdobím Husákovy režimu.

V posledním období se dostaly na Západ dopisy předního českého dramatika Václava Havla a mladého jezuitského spisovatele Františka Lízny. Dopisy byly publikovány v časopisech *Studie a Rozmluvy* a obojí vyjdou knižně. Havlovy dopisy jsou filosofickými esey a téměř každý by zasluhoval samostatnou analýzu. Zrcadlí se v nich myšlenkový vývoj Havlovy filosofické spekulace, která dochází až k „branám konverze.“ Na různých místech svých listů používá Havel stále více pojmů „lásky k Bohu“, „Milost Boží“, „úder lásky“ atd. a navíc, jak píše Sidonius, mají „klíčové zkušenosti a vrcholné náhledy Havlovy zřetelně kristologickou strukturu“ a on sám

v závěrečných pasážích se přímo christologie dovolává:

Opravdu: relativně snesitelný život na tomto světě může zajišťovat jen lidství, které je orientováno „za“ tento svět: lidství, které se každým svým „ted“ vztahuje k nekonečnu. Absolutnu a věčnosti... Ano: člověk je vlastně přibit – jako Kristus ke kříži – do průsečíků paradoxů: rozptat mezi horizontálou světa a vertikálou bytí, strháván beznadějí pohyblivostí z jedné strany a nedosažitelností absolutna z druhé strany... A jako Kristus vítězí vlastně především svými prohrami, nazřením absurdity nalézá opět smysl, svým selháním objevuje novou odpovědnost... smrtí, svou poslední prohrů, definitivně vítězí...

Filosofickou a zčásti teologickou analýzu Havlových dopisů z vězení udělal Sidonius (pseudonym českého básníka - dlouholetého politického vězně) ve *Studiích*, omezíme se proto pouze na informační poznámky. Cyklus 16 dopisů z věznic Bory-Plzeň napsal Havel v r. 1982 (od 22. května do 4. září 1982). Dopisy předpokládají souvislé čtení, jako by šlo o jediný delší filosofický esej na šestnáct pokračování. „Jako součást homogennějšího a kon-

ciznějšího celku jsou zde znovu domyšlena témata z dřívějších dopisů“. Vedle nadčasových úvah jsou v dopisech glosy, kterými Havel bezprostředně reagoval na nějakou aktualitu, která ho zaujala, například na knihu *Český snář* Havlova přítele Ludvíka Vaculíka, nebo na program folklorové hudby, kterou směli připravit vězňové; zvláště ho dojala lidová píseň „Starala se máti má“ atd. Havlovy dopisy z vězení jsou nejlepším důkazem živé národní identity a zároveň i komprimovaným projevem individuální dimenze jeho nekompromisní cesty.

Mladý jezuita František Lízna jako spisovatel je téměř neznám. Publikoval totiž své práce v samizdatech pod nejrůznějšími pseudonymy. Teprve v procesu v Olomouci, který se konal ve dnech 28. a 29. září 1981, mu dalval prokurátor za vinu, že „psal, rozmnožoval, vydával a také prodával neschválenou náboženskou literaturu...“ Nyní mají některá exilová nakladatelství ohlášeny tituly jeho knih ve svých edičních programech. Jsou mezi nimi i *Dopisy z vězení*.

Na rozdíl od dopisů Václava Havla, o kterých víme, že byly určeny jeho ženě Olze, adresáti Líznových dopisů, mimo listů

matce a sestře, jsou zatím neznámí. Jeho dopisy mají charakter literárně-náboženských meditací, ve kterých se občas ozve i ostrá narážka na „novodobé farizeje, pokrytce a kramáře.“ Jeho listy předpokládají určité znalosti moderní literatury, cituje totiž nebo odvolává se na Jana Zahradníčka, jiné jmenuje jen křestním jménem. Přes vnější literární rámec jsou to ovšem dopisy mnicha přísného řádu, který se vrací k myšlenkám jeho zakladatele a ostatních církevních světců:

„Všimáme si, jak je tato moje cesta vlastně nepoliticky politická, aniž bych sestavoval nějaký Manifest, a je divné, jak málo lidí si uvědomuje, že jen srdce, které je zapáleno láskou, láskou k člověku, může změnit tento svět.“

Dnes jsou oba autoři „dopisů z vězení“ – po odpykání trestu – na svobodě. Přispěl k tomu jistě i jejich špatný zdravotní stav. Lízna na příkaz představitelů jezuitského řádu opustil Prahu a je u své matky ve Velkých Opatovicích a Václav Havel se vrátil ke své ženě Olze a zůstává z nutnosti dalšího lékařského ošetřování ve svém pražském bytě.

Antonín Kratochvíl

Různé zprávy z Československa

K 31. prosinci 1983 měla ČSSR 15.438.000 obyvatel – z toho bylo na Slovensku 5.109 tisíc; v roce 1983 se narodilo 230.000 dětí, na Slovensku 92 tisíc, bylo uzavřeno 121 tisíc sňatků, ale rozvedlo se 36 tisíc manželství. ★ V roce 1980 měla Praha 1.182.000 obyvatel o průměrném věku 38,6 roku; v posledních dvaceti letech je to město nejpomaleji rostoucí, její přírůstek činil jen 4,3 %, kdežto v Ostravě to bylo 26 %, v Plzni 22,6 % a v Brně 16,8 %. ★ ČSSR patří v Evropě k zemím, které nejvíce zamofují vzduch. Krasnohorské se stává „mšiční“ zemí, a ztěžka se dá ještě něco na této skutečnosti zachránit. Noviny o tom nesmí psát, ale každý ví, že tři miliony obyvatel sev. Čech žije v otráveném vzduchu, kdo se tam zaváže k trvalému pobytu, dostane zvláštní „novoroční“ přídavek. Železná opona otrávený vzduch nezastaví, jak Rakousko tak i Bavorsko si na to oficiálním způsobem stěžovaly – vůči Rakousku se ČSSR zavázala snížit zamoření během 10 let o jednu třetinu. Charta 77 zamoření věnovala jedno své prohlášení, upozorňuje na stoupající počet samovolných potratů a na

zvýšený počet narozených deformovaných dětí, zvláště růst kostí že je poškozen. ★ Po dlouholetém vyhlášení, že drogy u mládeže jsou starostí jen „kapitalistického“ světa, nacházíme najednou ve vánočním čísle *Mladého světa* dlouhou reportáž o této pohromě a rozhovory s těmi, kdo drogám jsou oddáni. Lékařské struktury podle dr. Rubeše, který se v Praze věnuje této otázce, jsou naprosto nedostatečné, protože se před ní vědomě zavíraly oči. ★ Podobně přinesl *Mladý svět* dlouhý článek o šířících se pohlavních nemocích; vyvrací hlasy, že za rozšíření nesou vinu kubáňští a vietnámští dělníci. ★ Nové známky vyšly: k 90. výročí Mezinárodního olympijského výboru – antický motiv je doplněn olympijskou vlajkou a ohněm: k XIV. zimní olympiádě: s motivem běhu závodnic na lyžích, ledního hokeje a biathlonu; k 35. výročí založení Rady vzájemné hospodářské pomoci: k 15. výročí československé federace. ★ 939 občanů ČSSR podepsalo protestní dopis prezidentu Husíkovi a čs. vládě proti umístění sovětských raket: jsou ohrožením nejen pro ČSSR, ale pro veškeré lidstvo. Asi v souvislosti s touto podpisovou akcí byl po 10 hodin znovu prohlédáván být Anny

Šabatové, manželky vězněného Petra Uhla, signatářky Charty a členky Výboru pro ochranu nespřavedlivě pronásledovaných; byly zabaveny různé tiskoviny. A v *Mladém světě* v rubrice „K věci“ najdeme poznámku proti těm, kdo říkají: „Raketa jako raketa, nemám je rád.“ Sovětské rakety jsou zřejmě mírové, protože jsou výhradně obranné. ČSSR nepřijímá všeobecný pacifismus. ★ Od roku 1982 se dávají povolení k činnosti v soukromých službách, tam kde národní podniky či družstva nestačí, jako klempíři, zedníci, sklenáři, vazači knih, a také kadeřnice a kosmetičky, ale ty mají omezený „rajón.“ Činnost však musí zůstat pod kontrolou, dokazuje to obvinění proti jedné ženě z Prahy, která se dala na soukromé šití šatů: neoprávněně získala za roky 1970-1983 na 137.000 Kčs. ★ Po rekonstrukci Národního divadla došlo ke generální opravě budovy Tylova divadla; měla by skončit v červnu 1987, aby v budově bylo oslaveno 200. výročí pražské premiéry Mozartova Dona Giovanniho.

Charta 77 má od 1. ledna 1984 nové mluvčí: Janu Sternovou, v r. 1969 vyloučenou z KSČ, Jiřího Rumla, který před r. 1969 pracoval v rozhlasu a televizi a pak byl odsouzen na 13 měsíců vězení, a Václava Bendu,

filosofa, matematika, katolíka, který byl mluvčím už na začátku roku 1979, ale protože byl zatčen a odsouzen na 4 roky vězení, které si zcela odpykal, byl této funkce zproštěn. ★ Delegaci KSČ na pohřbu Andropova v Moskvě vedl gen. sekretář prezident Gustáv Husák. Jen měsíc před smrtí přineslo RP dlouhou recenzi Andropových „vybraných projevů a statí“ pod titulem „V boji za mír, za komunismus“. ★ Do Vídně přišla zpráva, že 46 disidentů polských a čs. podepsalo společně svolání za propuštění všech politických vězňů. Mezi signatáři byli Zbigniew Bujak, Jan Lipski, Bogdan Lis – předáci Solidarity – a z čs. strany býv. ministr Jiří Hájek, dramaturg Václav Havel, Václav Benda, Jaroslav Šabata, Jan

Kozlík, Anna Marvanová, dp. Václav Malý, dr. Josef Zvěřina, Jiří Ruml a Marie Rut Křížová, všichni býv. mluvčí Charty. ★ Na I. ženské klinice fak. nemocnice v Brně se narodilo 7. ledna druhé čs. dítě ze zkušavky, chlapeček. ★ Brno si letos připomeneme, že před 100 lety zde byla zahájena pouliční přeprava osob, parními lokomotivkami, které nahradily dosavadní koňku. Na elektrickou trakci si museli počkat až do r. 1900. ★ V Praze je šest šikmých věží; jsou to např. stará šitkovská vodárenská věž - s odklonem 68 cm, kostel P. Marie Na trávníčku v ulici Na slupi, věž Staroměstské radnice, severní věž Jiřského kláštera a věž kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích - „moderního“ pro naše poměry, byl postaven r. 1938.

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors

Známe oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1848

Jeroným Zajíček:

Hrst vzpomínek na mého otce

Kdykoliv se vracím ve své mysli do vzpomínek na své dětství, první, nač se pamatuji, je doba, kdy jsem s maminkou téměř denně chodil k tátovi do hradla s obědem. Byly mi asi tři roky. Všichni ostatní „eisenboňáci“, roztroušení po nádraží, nebyli v těch svých uniformách k rozeznání, ale svého otce jsem poznal už z dálky. Jak by ne? Měl hřívu světlých, vlnitých vlasů, málokdy nosil tu jejich železničářskou čepici a z koutku úst se mu ukazovalo při úsměvu několik zlatých zubů, náhrada za ty, které si vyrazil při nějakém menším horolezeckém maléru. Znáte ten typ lidí, kteří, jakoby měli nadbytek krve, mají nadměrně červený obličej? To byl případ mého otce. Nejen, že holdoval horolezectví, byl i vášnivý lyžař, věrně sokoloval a každé ráno zvedal činky, aby se držel v kondici. Také patřil k nějakému plaveckému klubu v Neštětanicích, kam jsme se odstěhovali, a členové toho klubu plavali i v zimě v Labi. A v létě byl zase samý stan a turistika. To byl můj táta.

Bože, jak se na to pamatuji, když si mě posadil na záda a tak jsme „spolu přeplavali“ Labe až na druhý břeh. A ještě teď vidím, jak nám lidé mávali z parníku a lodníci z těch dlouhých nákladních člunů, které měly

namířeno do Německa. Až když se později v těch místech utopil tamější učitel, který - rovněž jako můj otec - měl syna na zádech, nesmělo se o tom u nás v rodině mluvit.

A jak mi kluci z činžáku v němž jsme bydleli, panečku záviděli, když mě můj otec oblékl do jakési horolezecké vesty pro děti a z okna třetího patra mne spouštěl po laně dolů na trávník. To byl také důvod, že jsme se museli přestěhovat do přízemí.

Nepamatuju, že by mě kdy pohladil, nebo pochválil. Dokonce, když jsem mu asi pětiletý bez dovolení vlezl do psacího stolu a vypůjčil si akvarelové barvy, které ani dodnes nevím, proč tam měl, dostal jsem výprask. Ale o tom mi později maminka vyprávěla. Dovedete si představit tátu, který jede na výlet do Benátek, anebo stanovat do Švýcar a pošle odtud pohlednici na jméno pětiletého syna se vzkazem: „Buď samostatný! Pozdravuj matku!“

Anebo ty vánoce, kdy byla maminka v nemocnici a on ustrojil stromek a po večeri - k mému překvapení - slavnostně vjel do obýváku na nové koloběžce. To byl první vánoční dárek a snad i první vánoce, na které se pamatuji.

Kolem Ústí, Krásného Března a Neštětanic byla kouzelná krajina. Některé kouty jakoby vymizely z paměti, některé zůstávají. Za Krásným Březnem mě fascinovaly masivní tunely, kterými projížděla za značného hluku elektrická dráha. Kdesi za

hřbitovem, docela tak v polích u silnice, stála jakási skleněná budova; snad to býval před tím obchod se zeleninou. Místní pohřební ústav to měl v pronájmu a skladoval tam rakve. Několik jich bylo za výkladem opatřeno cenami. A to jsem ještě neměl vůbec ponětí o tom, co to je a nač. Ptám se. Otec vysvětluje, že to jsou truhly, že se do toho ukládají lidé, když odcházejí ze světa. Nakonec prý, každý jednou jednu potřebuje. „Až umru, musíš mi také jednu koupit; která by se Ti pro mně líbila?“ Dětským smyslem jsem tušil, že jde o něco zlého, nepřijemného. Neměl jsem se k odpovědi. Ale pak nakonec jsem na jednu prstem ukázal; snad proto mi padla do oka, že byla bílá. Smál se mému výběru a úvaze, zda mám v kasičce dost peněz. A stále vidím ty jeho zlaté zuby při úsměvu...

Z Řecka mi přivezl živou želvu, z Tyrol dětskou turistickou hůl a pak z každého místa, které navštívil mi přivázel kovové štitky, které mi na hůl přibíjel. A kdykoliv jsme šli do lesů, musel jsem mít „ruksak“, dalekohled, kompas, mapu a tu hůl. At' se jelo do Hřenska, nebo jen vyšlo na kopce za Neštětanicemi.

Byl z dvanácti dětí. Všichni otčovi bratři na naléhání jejich otce - mého dědečka - zůstali doma v ševcovství. On jediný se směl vyučit řezníkem. Nikdy to zaměstnání pak sice nerozvozoval, ale z ochoty jezdil „zabíjet“ svým kamarádům - statkářům, a to pak vždy přinesl své výrobky jako výslužku. Nezapomenu na jeho sulc, ani

Připraveni pozdravit domů se vracějícího presidenta dr. Eduarda Beneše, členové partizánské skupiny vyzdvihují Františka Zajíčku na narychlo ozdobeném nástupišti pardubického nádraží.

na jeho vinné klobásy! Rád doma vařil, ale jenom po výplatě. Jinak nechal vařit maminku, když prý „nebylo z čeho.“

Když jsem chodil do první třídy, rodiče se rozvedli a já se s maminkou odstěhoval k dědečkovi na Chrudimsko. V dalších několika letech jsem vídal otce málo. Když Němci zabrali Sudety, i otec se odtamtud odstěhoval. Sloužil potom jako dozorce posunu v Pardubicích. To jsem už studoval na klasickém gymnasiu - (před válkou to bylo Rašínovo) - v Hradci Králové. Kdykoliv jsem jel na svátky domů k matce do Hrochova Týnce, musel jsem v Pardubicích přestupovat. Vždycky jsem využil té příležitosti, abych se s otcem sešel, i když jen na krátkou dobu. O tom, že organizoval ilegální skupinu železničářů nejen na Pardubicku, ale i v několika okolních stanicích, jsem tenkrát ještě nevěděl.

Bylo to nejspíše v roce 1943, kdy nacisté vydali nařízení, že se musejí odevzdat lyže. Prý pro vojáky na ruské frontě. „Přece jim je nebudu cpát; seříznu je na kratší a přijed' si pro ně!“ Pobyl jsem tehdy u něho ve Slatiňanech pár dní. Přijel i jeho známý, prý mu vrátit nějakou brašnu. Po jeho odchodu otec jakoby v té brašně něco počítal. Mně už ale neušlo, že to byly trubky s třaskavinami. Tenkrát poprvé - ikdyž jen v náznaku - se mi otec světil s tím co jeho „chlapci“ na pardubickém ná-

raží dělají. Věděli o každém dopravním vlaku, kterým transportovali Němci vojenská vozidla, válečný materiál a pojízdné zbraně na ruskou frontu. Ničili Němcům vozy naložené na vagoncích pod celtami. Škody se zjistily většinou až na frontě. Byli v tom úspěšní. Jednak tím co dělali, rovněž tím, že nebyli prozrazeni. Otce sice nacisté zřejmě před ukončením války přistihli na nádraží s balíkem nábojů, dokonce byl na gestapu ve vazbě vyslýchán, ale snad jeho perfektní ústecká němčina, snad zmatek, jakým byli v těch posledních dnech gestapáci i wehrmacht obklopeni, přinesly tátovi štěstí. Uvěřili mu, že to našel při náhodné prohlídce prázdného vlaku a šel to právě do kanceláře odevzdat.

Vzpomínám ještě na jeden den - krátce po válce, kdy otec oficiálně kladl věnec na místo, kde stával v Pardubicích, nedaleko nádraží, před válkou, Masarykův pomník. Asi tři sta „chlapců“ v železničních uniformách, kteří patřili do tátovy skupiny, naslouchalo jeho projevu. Stál tam v pumpkách, které nosil nejraději. Ruku měl v obvazech. Pár dní před tím viděl opilého ruského vojáka s revolverem v ruce a kolem něho hlouček dětí. Bez váhání mu otec skočil po revolveru. Později říkal: „Projdu válku bez škrábnutí a najednou, když už je po válce, tak tohle mám k dobru.“ Nebyl řečník, ale ještě slyším jeho závěrečná slova:

1954
31. BŘEZNA
1984

Ve dnech 29. až 31. března tomu bylo 30 roků, co předseda krajského soudu v Ústí nad Labem dr. Oldřich Kubánek za spolupráce krajského prokurátora dr. Oldřicha Hlaváčka a z příkazem osobního rozkazu Josefa Pavla, pozdějšího ministra vnitra

odsoudil mého otce

FRANTIŠKA ZAJÍČKA k trestu smrti.

Vzpomínám dnes na svého popraveného drahého otce. Skláním se před jeho odvahou a jeho obětavostí v boji za svobodné Československo.

S vděčností také vzpomínám na jména dalších deseti železničářů - vlastenců, kteří s mým otcem spolupracovali, ve stejném procesu byli souzeni a odsouzeni k mnohaletým trestům v komunistickém žaláři: Klepal, Prejza, Lukavský, Vopelka, Terescuk, Jirků, Pávek, Richter, Malý a Zahradník.

Jejich oběti za svobodu vlasti a národa byly větší než jejich jména.

Vzpomeňte také.

Jeroným Zajíček

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402
Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650
ALL PHONES:
484-0800

„At' žije svobodné Československo!“ Celé shromáždění tleská, některé ženy železničářů, které stály poblíž, pláčou radostí. Jak jsem byl tehdy na něho pyšný! To je můj táta! Byla to přehlídka opravdových vlastenců...

Pak se vrátil znovu do Ústí nad Labem, ale ne už na dráhu. Nejdříve byl dopravním referentem okresní správní komise. Po několika týdnech však převzal daleko důležitější resort: evakuační referát pro celý ústecký kraj.

V době, kdy se pohraničí zase zalidňovalo a často ne zrovna nejpoctivějšími lidmi, kteří si v mnohých případech dali zajistit svůj zlatokopecký glejt rychlým vstupem do komunistické strany, otec odřekl vltu, kterou mu sama předsedkyně Vobecká nabízelá. Najal si dvoupokojový byt v Dlouhé ulici. Odřekl služební auto a do všeobecného táboru dojížděl na motorce, kterou si sám koupil. Ani nepřijímal nabízené „služební úhrady“ za benzin. Na lyžování, plavání, stanování a na vše co měl za mlada rád, nebylo teď času ani pomyšlení. Na to, že státem zabavený Petschkiův majetek je rozkrádán hrstkou komunistických funkcionářů, upozorňoval v národně socialistických novinách a v ústeckém rozhlase, ještě před únorem.

Ovšem to píchnul do vosího hnízda a hned měl všude nepřátele. Znechucen, přemýšlel na návrat k dráze. V tomtéž týdnu, kdy podali naši ministři demisi, požádal o přeložení.

Mezi únorem 1948 a mým odchodem za hranice byl vyšetřován nejméně pětkrát. Když jsem byl v lednu 49 vyloučen z Karlovy university, měl jsem pocit, že je skoro na mne hrdý. „Přece to nemůže takhle u nás vydržet!... dva, tři roky nanejvýš...“ Mýlil se v tom stejně jako většina nás. (Věděli jsme toho málo jak o komunismu, Sovětech tak o západu). Před svým odchodem jsem se ještě jel do Ústí s otcem rozloučit. Celý večer mu nebylo do řeči. Projevoval starost, aby mne při přechodu hranic nechytli. A najednou, jakoby výhrůžně prohodit: „Oni jednou budou všichni sedět hezky někde na tribuně a ono jim to tam vyliče do povětří a pak bude teprve pokoj!“ Ráno mě šel vyprovodit na nádraží. A pak už jenom - buď opatrný - a Nazdar, Jeronymě! - Na shledanou, tatí. Ještě rychlý úsměv. A zase ty zlaté zuby... V té chvíli mne nenapadlo, že vidím svého otce naposledy...

Byl ještě na svobodě zjara r. 1951, kdy jsme začínali vysílat ze Svobodné Evropy. Krátce na

to ho však uvěznili nadobro. Rovněž i celou skupinu železničářů, kteří s ním spolupracovali. V knížce „Zpráva dokumentární komise, K. 231“ je otištěn článek z Rudého práva z 28. srpna 1969. Z článku se dovídáme, že Josef Pavel, který tenkrát vykonával funkci ministra vnitra, žádá už 6. dubna 1950 (!) při zasedání komise státní bezpečnosti, aby byly připraveny procesy a zajištěny soudem rozsudky smrti nad mým otcem a sedmi jinými vlastenci. Přitom ale, zatčení otec bylo výsledkem úplné náhody: jeho druhá žena - (nikoliv moje matka) - pocházela z Leštinky. I Leštinka - jako skoro každé lidské sídliště na světě měla svého obecního „blbečka“. Tomu se podařilo sesmolit udavačskou dopis o tom, že otec pracoval v podzemí proti nacistům a že nejspíše dělá nyní totéž proti „naši lidové demokracii“. Tento dopis byl doručen soudruhovi Pavlovi a na jeho základě byl můj otec zatčen. (Ofotografovanou kopii tohoto dopisu jsem měl v r. 1969 v rukou!).

Byl to smutný dubnový den, kdy mě můj zdejší učitel, skladatel Mistr Jiráka zavola, že je v chicagských novinách maří zpráva o Československu: že tam odsoudili nějakého Zajíčka k smrti, a že doufá, že to není můj otec. Ovšem - žel Bohu, byl to on.

Později se mi dostala do rukou podrobná reportáž z Rudého práva z 2. dubna 1954, kde byl vyličen celý proces: „...teroristická Zajíčkova banda se neštítí žádných zločinů. Zajíček přechovával jedy, traskaviny, zbraně. Tato tlupa, ze Zajíčkova popudu, v předvečer IX. sjezdu KSČ, výbuchem přerušila koleje na trati Praha - Žižkov, Praha - Smíchov, Veselí - České Velenice... Jenom bdělost lidu zabránila Zajíčkovu plánu vyhodit

do povětří elektrárnu a jeho pokusu o atentát na předsavitele vlády. A po celou dobu tato tlupa přijímala za to peníze, určené kongresem USA k narušování míru v zemích lidových demokracií. Naši pracující se plně vypořádají s každým, kdo by jim chtěl překážet na cestě k socialismu...

Tak to tam v tom Rudém právu psali. Chtěli prý být k odsouzcením milosrdní, ale stovky pracujících posílaly do soudní síně telegramy se žádostí o smrt!

Pracující, jako kdysi Římané, nedostali jenom hry. Komunističtí soudruzi „soudci“ - dr. Kubaněk a dr. Hlaváček - vhodili své podrážděné zvěři do čelisti opravdového člověka, odvážného, charakterního muže, upřímného vlastence! Soudní komisař Pavel, který se stal za své činy později ministrem vnitra, dodal k tomu chléb: z jeho nařízení nebylo vydáno bratrům v Československu ani otcovo tělo. Soudruh Pavel nebyl - vždycky - jenom komunista. Soudruh Pavel, jak čas ukázal, byl zbabělec, úplně bláto...

Můj otec se jim však nedal, vzdoroval komunistům do konce. Ještě když jej vyváděli ze soudní síně po rozsudku smrti, vykřikoval: „Nic jste mně nedokázali, vaše lži a násilí národ jednou prohlédne... At' žije svobodné. Masarykovo Československo!...“

Děkuji Ti, drahý táto! Spi sladce! Odpočivej v pokoji! Tvá oběť nebyla marná, jako nebyly marné oběti tisíců dalších upřímných synů a dcer našeho národa, ikdyž soukolí času historie nezrychlí své obrátky jen kvůli naší lidské netrpělivosti. Pád komunismu zaručují jeho milionové nevinné oběti.

A pak i naše rodná země bude, táto, opět svobodná!

BOHEMIA RESTAURANT

6026 W. Gemak Rd., Cicero

DAILY FRESH HOME COOKING
BOHEMIAN AND AMERICAN
CUISINE
HOME MADE PASTRY

BUSINESSMAN'S LUNCHEES
Mon. Thru. Fri.
11 A.M. - 3 P.M. \$3.49

TAKE OUT ORDERS

DAILY SPECIALS

OPEN 11 - 7.30 - Mon. Sun, Closed Wednesday

☎(312) 652-8351

Your Hostess: Jarmila Dobnal

MUSIC WEEK

April 8-15, 1984

Czech Music Week

A week-long series of recitals, chamber music, and choral and instrumental music spanning three centuries of Czechoslovakian musical life. Call 492-5441 for a complete schedule of events.

8 (Sun)
3:00 p.m.

*Orchestra of Illinois:
Guido Ajmone-Marsan, conductor. Music by Dvořák, Smetana, and Janáček. Uto Ughi, violin. Call 344-1975 for ticket information.

9 (Mon)
8:15 p.m.

Gayle Royko, Soprano; Ken Smith, Piano:
Aria from Dvořák's *Rusalka* and Smetana's *The Bartered Bride*; songs of Dvořák and Fibich.

10 (Tues)
8:15 p.m.

University Faculty and Student Chamber Ensembles:
"Concertino," Martinu; music by Reicha, Benda, and others. Antony Cooke, cello.

V rámci týdne české hudby,

kteří připravila universita Northwestern v Evanstonu, Ill., bude na programu univerzitního komorního sdružení (University chamber Ensemble) a také provedeno TRIO PRO HOBOJ, CLARINET A FAGOT Op. 76 od Karla B. Jiráka, napsané již zde v USA v r. 1956. Koncert se koná 10. dubna v 8:15 v Pick - Staiger Hall (1977 Sheridan Rd., Evanston).

Zároveň knihovna university Northwestern uspořádala výstavu rukopisů Jirákových děl, jeho programů a koncertních plakátů - (některé ještě z ČSR) - a osobních fotografií. Výstava je umístěna v hale Deering Library a potrvá celý měsíc. Milovníci hudby a znalci Jirákových děl, nenechte si ujít tuto vzácnou příležitost!

11 (Wed)
8:15 p.m.

Alice Millar Chapel Choir:
Grigg Fountain, conductor. A program of Czechoslovakian sacred music, including works by Janáček, Brixli, and others. Richard Alderson, baritone. Alice Millar Chapel.

13 (Fri)
8:15 p.m.

University Symphonic Wind Ensemble and Choral:
John P. Paynter, conductor. Karel Husa, composer, conducting his "American Te Deum" and Concerto Concerto for winds.

14 (Sat)
2:00 p.m. -
5:00 p.m.

Symposium: "The Czechoslovakian Heritage":
Karel Husa, Rostislav Dubinsky, Thomas Willis, and others.

14 (Sat)
8:15 p.m.

*Chamber Music Series:
The Borodin Trio. Rostislav Dubinsky, violin; Yuli Turovsky, cello; Luba Edlina, piano. Piano trios of Dvořák.

15 (Sun)
3:00 p.m.

*Czech Music Week Finale:
The Czech Philharmonic Orchestra. Vaclav Neumann, conductor. Vltava (The Moldau), Smetana; Concerto no. 2 for piano and orchestra in F minor, Chopin; Symphony no. 7, Dvořák. Ivan Klansky, piano.

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: 484-0106 DOMÁCÍ TELEFON: 749-0281

Poslání léku vašim příbuzným domu či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLECEK, R.PH.

Naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

FRANZ WERFEL

Píseň o Bernadettě

(Pokračování z min. čísla)

Kapitola dvacátá šestá

DOHRMÍVÁNÍ, NEBO LI OPÍČENÍ ZÁZRAKU

Od čtvrtka Bernadetta už k jeskyni nechodí. Lurdské ženy však chodí k jeskyni dál, ráno i večer. Zásvětní stůl, zabavený Jacometem, odklidili do radniční kuchyně. Ale už v pátek skví se stůl opět ve skalním výklenku massabielleeské jeskyně, ozdoben květinami a svícemi. Policejní komisař dá jej znovu zabavit. Druhého dne jej znovu někdo ukradne. Hra se opakuje, až konečně stůl na rozkaz císařského státního návladního rozštípnají. Paní Milletová podá žalobu pro zeizení a zničení svého vlastnictví a zároveň daruje do jeskyně nový zásvětní stůl, mnohem okázalejší, než byl první. Purkmistr Lacadé, který podle mínění Dutourova v boji proti láme hodně zvlažněl, radí státnímu návladnímu, aby té politiky útěpků zanechal. Jeho politika vyvěrá prý ze zlosti, a zlost je jak v malém, tak i ve velkém nejméně úspěšným politikem.

"Dáme-li ránu," míní Lacadé, "musí to být rána rozhodující. A že ji dáme, na to se, drahý prokurátore, spolehněte."

Vital Dutour, zaražen těmito vytríbenými moudrostmi, podezřívá Lacadého, že snuje nějakou vlastní intriku. Jeho pozornost však v nejbližších dnech upoutají nové a velmi neobvyklé zjevy. Jako by byla nebesa na přímluvu Paní vykonala příliš mnoho dobrého v Lurdech, zdá se teď zas naopak, že její pekelný sok poctí uje pochopitelně přínosi se uplatnit. Uplatňuje se ve formě epidemické poruchy mysli, která propuká na různých místech. V bigorském kraji se to nejednou hemží visionáři, extatiky, náměsíčníky a snílky. Není to jen úspěch, který vyvolává tuto nápodobu. Vira v Boha není ničím jiným než opodstatněným uznáním, že svět má smysl, to jest, že je udržován duchem. Šílenství je dokonalé popření tohoto smyslu. Tam, kde v duši skutečně chybí poslední evidence smyslu — což jest však velmi řídké — nabývá šílenství svého oprávnění. Proto bývají doby, jež popírají božský smysl universa, krvavě poráženy kolektivním šílenstvím, i když se ve svém sebevědomí pokládají za nejrozumnější a nejosvěcenyější.

První z těchto opíčích zjevů přihodí se Bernadettině spolužačce, Magdaléně Hillotové, onomu bledému, nohatému děvčeti s krásným sopránem, které kdysi přináleželo ke skupině Jany Abadiové. Magdalena je bytost velmi muzikální. Bůh uchvacuje celou bytost toho, koho omilostňuje. Démon však si práci ulehčuje — vybírá si proto naše talenty, aby si jimi razil cestu. Tot' pávod chorobné ješitnosti všech talentovaných lidí. Také u Magdaleny Hillotové vybral si d'ábel její nejnadanější orgán, sluch. Jednou odpoledne klečí dívka v jeskyni a modlí se růženec. Pojednou cítí, jak ji tichounce obehluje andělská hudba. Dech se v ní zatáhne — tak něžně a přece tak plně znějí sbory, o jakých se jí nikdy ani nesnilo. Zprvu si nic nemyslí, jen odevzdaně poslouchá. Ale po chvíli, když se vzpomene, zachvátí ji divoká pýcha: Ted' jsem také vyvolená! — Velmi tiše, avšak nevčasně vpadne vlastním hlasem mezi nebeské hlasy. Ale hned v dalším taktu zalehnou do čisté spleti tónů nejpodivnější kakofonie: nástroje, napodobující mistrovsky chrochtání vepřů, křik pávů, krákorání havranů. Do toho se ozývá přiškrcené troubení jakoby z plechových trychtýřů. Pokojný chod hudby se mění v klopýtavý taneční rytmus, k němuž jakýsi bílý nástroj udává pravidelný hřmot jako kdesi v africkém kroví. Ze všeho nejhorší však je, že děvčeti, jakmile vyskočí, počnou nohy samy od sebe k tomuto rytmu tančit. Magdalena rychle prchá z jeskyně. Policejní komisař Jacomet je svědomitý muž. Nepříznivé zjevy nejsou jemu a státnímu návladnímu nevíhány. Policejní raport zachoval tuto akustickou vísí Magdaleny Hillotové budoucnosti.

Za několik dní ušfí jakýsi mladý hoch z Omexu ve chvíli, kdy kráčí po břehu Gavy, jak se nad Dírou vznáší obrovská ohnivá koule. Mladík se pokřikuje a koule v ten ráz praskne. I tento mládenec běží na komisařství. Ale Vital Dutour škrtne tuto ohnivou kouli z aktů, které mu Jacomet předložil. Má za to, že běží nikoli o poruchu mysli, nýbrž o zvláštní přírodní zjev kulovéhoblesku. Zato není z raportu škrtnutou vypravování několika dětí ve věku osmi až jedenácti let, které prý v osamělou polední hodinu spatřily v jeskyni celou svatou Rodinu. Když si Jacomet vezme děti na paškál, vypravují mu nejméně dvě věci. Panenka Maria prý byla od hlavy do paty oblečena do tuhé zlaté a vypadala jako královna v karetní hře. Svatý Josef měl na zádech pytel a v ruce stříbrné vidle. Byli prý tam i hosté svaté Rodiny. Seděli za stolem a jedli milloc. Svatý Petr a Pavel — proč zrovna ti? "To nevíme, pane komisaři."

Příšerněji působí dva jiné případy: Malé děvčátko, které se v blízkosti massabielleeské jeskyně dívalo a matkou do Gavy, ulek-

lo se náhle čehosi, co vidělo jen ono samo, a to tak strašlivě, že dostalo křeče a pozbylo na dvě hodiny řeči. "Laid" je první slovo, které vykoktalo, když se zase vzpamatovalo. Laid znamená tolik co "Démon".

Přímou klasickou démonisaci odehrála se v domě Cecanové, kde bydlí Jacomet a Estrade. Manželé, skromní maloměstáci, mají jedenáctiletého syna, jménem Alex, na něhož jsou nesmírně hrdí. Alex je vzorný hoch, nejlepší žák ve škole, ve všech oborech znamenitý. Jeho píle, učenlivost, pečlivá čistota je přímo vynikající. Vyhýbá se spolužákům, ježto mu jejich způsoby připadají příliš plebejské. V oblíbení i v počínání potrpí si na slavnostní upjatost a když se ho někdo zeptá, čím by chtěl jednou být, odpovídá, že soudcem. Tento Alex se z čista jasna bez jakékoliv zjevné příčiny rozběhne. Napadne matku a poraní ji kapesním nožem. Poté se zabarikádjuje v kuchyni a častuje rodinu, která ho obléhá vábívm zapřísaháním, nemravnými slovy, z nichž znovu a znovu s křikem vyřazené slovo "merde" je ještě nejnevinější. Rodiče přísahají na všechno možné, že jejich Alex podobná slova nikdy neslyšel. Konečně posedlého chlapce přemohou; je nutno přivázat ho k posteli. Kluk má na rtech pěnu, z očí mu žhne zástí a taková zuřivost, že početní rodičové nejsou s to pohled na něho snést. Doktor Peyrus nařídí, aby hoča převezli do Tarbes do blázince. V poslední chvíli rozběhne se matka k jednomu známému řádovému knězi, otci Beluzovi, který je právě tou dobou v Lurdech. Beluze užije proti vzteklemu dítěti exorcismu, který se mu na štěstí zdáří. A za několik dní kráčí Alex k radosti svých rodičů už zase do školy, rozšafný, otměčený, upjatý.

V této době nachází Bernadetta mnoho epigonů. Estrade má k své nelibosti, Jacomet pak k svému potěšení příležitost některé z nich pozorovat. Epigoni odkoukali své mistry celkem dobře vnější posušky, úklony, pozdravy, úsměvy, přikyvování, gesta rukou. Ale právě tito napodobitelé jako by byli vysláni, aby osvětlili nesmírnou propast mezi tím, co je původní a co ne, když předstírají, že vidí Pannu, všem přítomným se zdá, že výklenek v jeskyni je ještě prázdnější než jindy. Leč i mezi nimi je jeden zvláštní případ. Jednoho dne, před sedmou hodinou ranní, roznese se rychlostí větru městem zpráva, že Bernadetta jde k jeskyni. Rychle se vydá veliký zástup lidí na cestu. A skutečně tam zastihnou Bernadettu v bílém kapuletu, který ji stíní obličej, v dlouhé tyčce a v dřevácích, jak klečí s hořící svíci v ruce. Zádý obrácena k divákům, umývá se v prameni, pije, pojídá bylinky. Šoupe se po kolenou, vyráží dlouhé vzdychy, šeptá: "Pokání! Pokání!" Kopie je tak klamná, že ani v těch, kdož byli svědky slavného dvojtydne, nevystane podezření. Ale celé počínání divčiny se jaksi míjí účinkem, zdá se už příliš známé a jakoby otřelé. Po deseti minutách kopie vyskočí, odhodí kapuci kapuletu nazad a ukáže snědou divčí tvář, podobanou od neštovic, která se vesele šklebí na užaslé diváky. Dívka si vyhrne sukně a dá se před ohromným davem do tance. A než ji mohou chytit, vyvíhne se na skalisko, dá se do běhu jako horské zvíře a je ta tam. Někteří lidé tvrdí, že je to mladičká španělská komorná, kterou paní Lacampová nedávno pro krádež propustila; jiní zase mají za to, že je to cikánka z tábora, který byl před několika dny vypuzen z kraje. Nikdo nemá tušení, kdo to mohl být. Jacomet hlásá prefektovi "těžký přestupek proti náboženství". Hyacintha de Lafite příhoda velmi okouzila. Ta svatě si počínající cikánka by byla báječným námětem k taneční hře. Hudbu by musil složit takový maestro Giacomo Meyerbeer ve sluhu svého "Roberta Dábla".

S těmito démonickými načechranostmi, které se od dovolené Paní množí stále víc a víc, souvisí pravděpodobně i pád Františka Soubirouse. František Soubirous nevskočil už čtrnáct dní do krémy otce Baboua. To má hned několik příčin: Především se z Babouovy hospody stala zatím bašta posměváčků a rouhačů, diskusní klub nevěrců. Babouův lokál odpovídá na nižším stupni kavárny Pokrok. Ačkoliv Soubirous nevystupuje zrovna jako přední bojovník víry v zázrak, je přece jako Bernadettin otec téměř nebesko-pozemskými mimořádnostmi postižen v prvé řadě. Hrdost a stud mu zakazují, aby se účastnil zakouřených a kořalkou páchnoucích slovních bitev, v kterých se vládí blátem buď rozum nebo pravdomluvnost jeho dcerušky. Ale důležitější je druhá příčina: František Soubirous složil tajný, ale neočekávaný slib, že se nedotkne kořalky. Ten slib dodrží již mnoho dní s nečekanou silou vůle. Bylo by velmi nespravedlivě říkat o Soubirousovi, že je sprostý opilec. Už jeho skutečný smysl pro důstojnost nepřipouští hanebné chování. Ani jeden spoluobčan by nemohl tvrdit, že by byl někdy mlynáře Soubirouse zastihl v pomateném a vrávoravém rozpoložení. Ty dvě, tři osaminky bylinného čerta, kterých je otec divotvůrkyně zapotřebí k štěstí, odpovídají přesně odměrce pocitu nešťastnosti, s kterým se ráno co ráno probouzí. Je to zvláštní — od té doby, co jeho Bernadetta vyvádí historky, které dodávají rodině lesku, nezmenšila se tato odměrka pocitu nešťastnosti ani o špetku, naopak, notně vzrostla. Soubirous je při vši lehkomyšlnosti člověk těžkopádný,

WTTW/CHANNEL 11
TO BROADCAST
"ACADEMY
ON COMPUTERS,"
A TELEVISION-BASED
COMPUTER COURSE.

BEGINNING SUNDAY,
APRIL 22, AT 1:30 P.M. (RE-
PEATED THE FOLLOWING
SATURDAY AT 12 NOON)

Chicago — Television sets and computer monitors will be turned on in unison as WTTW/Channel 11 broadcasts the ACADEMY ON COMPUTERS, a unique and innovative twelve-week course which provides audience-participative computer training via television. Channel 11 begins broadcasting the ACADEMY ON COMPUTERS Sunday, April 22, at 1:30 p.m. (with a repeat the following Saturday at 12 noon).

As the first television-based course of its kind in the Chicago area, the ACADEMY utilizes a computer managed learning system — to assess individual skill level and provide feedback through personal correspondence, individualized advice, and direction.

The format of the ACADEMY ON COMPUTERS is both educational and entertaining and makes complex computer information available for the first time to a vast and diverse television audience ranging from the experienced computer user to those simply curious about the new technology. Continuous interaction and direction through the computer managed learning system guides viewers through the ACADEMY.

Specially designed for viewers who wish to become computer literate and familiar with the overall dynamics of microcomputers, the comprehensive learning package unfolds through a series of twelve weekly, half-hour programs entitled Bits and Bytes.

Those viewers who elect full-scale participation by registering with the ACADEMY will receive extensive study materials, a software program tailored exclusively to the series, and personal assistance through the course via a "Help!" Hotline staffed by local computer experts.

By the end of the series, viewers will understand basic computer technology; discover available resources, people, software, books, and organiza-

(Continued on Page 15)

WTTW/CANNEL 11 COMPUTER COURSE

(Continued from Page 14)

tions; learn about various kinds of computer programs in use today; evaluate and select software, operate a microcomputer; and develop one or more simple computer programs.

To fully participate, viewers enroll in the ACADEMY ON COMPUTERS for a modest fee. Enrollees receive and keep an extensive courseware package including a three-part resource manual, an actual software program to use with Bits and Bytes, a subscription to a special newsletter filled with useful, informative, in-depth material as well as a computer-managed evaluation system, and a wide range of other helpful, hands-on information not available anywhere else.

The materials are specifically designed for the following models: Apple II Plus, Atari 400 and 800, Commodore PET 4016 and 4032, Commodore 64K, IBM Personal Computer, Texas Instruments TI-99/4A and TRS-80 Model III.

"Však nejsem o nic horší mlynář než jiní," pravi Soubirous; ani ted' se však nepouští do řeči, ač tahle thema ho chytá za srdce.

Oddávajíc se podobným opatrným tlachům, vyráží čtveřice první láhev, při čemž se hostu zdvořile ponechává značný náskok. Dlouho želané uspokojení vehází přemocně do duše muže, rušícího přísahu. A jsou už na dně láhve, když se d'Anglův bodře plavý pohled upře Soubirousovi do očí:

"Tys pro mne velikou záhadou, kamaráde. Máš vyvolenou dceru. Dvacet tisíc lidí bylo naposledy u jeskyně. A tebe tam vidět není. Co si o tom mám myslet? Co si o tom myslíš sám?"

"Jsem nevědomý člověk. Co si myslím, do toho nikomu nic není."

Nevykrucuj se, Soubirousi! Věříš tomu nebo ne?"

Soubirous, jehož náskok roste víc a víc, nemá ztěžklý jazyk už docela v moci:

Vy jste mi pěkní chytráci," pravi posměšně. "Myslíte si, že Největější Panna nemůže už přijít na svět, když lidé jezdí vlakem a telegrafují se všemi zeměmi. A ona přesto přichází. A když se jí zachce, svez se vlakem jako vy."

"Bravo, Soubirousi," řvou kibicové.

Soubirous vyplil právě rozhodující skleničku, při které se obvykle mírně opojení mění v tragický pathos.

Zvolna vstane a vyhaslými očima se rozhlédne. Na čele se mu perlí hustý pot. Nesnese mnoho. Přlíš dlouho si odpíral. Přlíš rychle pl. Má ústa jako ochromená. V zápětí se hroutí a skryje hlavu do dlaní. Nikdo se už neasměje. Callet a četník vyjdou ven, aby ponořili hlavu do studené vody a mohli se odvážit na ulici. Za půl hodiny po té dopravují Františka Soubirouse domů. Tento průvod poskytne Lurdům příčinu k tvrdšímu pověstem, že císařský státní návladní dal znovu zatknout Bernadettina otce. Ale důstojník d'Angla, četník Belhache a strážník Callet se nevslovně stydí; po krátké domluvě rozhodnou se tento "těžký případ opilství" nehlásit, ačkoliv by jim předatavení za něj byli nemálo vděční a týdeníček "Le Lavedan" by mohl přinést článek z části morální, z části populárně vědecký, článku a titulkem:

"Dcera alkoholika!"

(Pokračování příště)

NOVEMBER PREDICTIONS

A prophet, unless he forecasts into eternity, is liable to make a fool of himself in his own time. I will take the risk, after having predicted in this column the possibility of election of Jane Byrne one week and Ronald Reagan's near certainty one year ahead of time.

If all the players of the fascinating election drama and hoopla survive in good health and nothing earthquake happens at home, or abroad, I will take a bet on the following:

Walter Mondale is the democrats candidate. The results of the Illinois primaries will have proven pivotal, showing him more global and presidential, as compared to Gary Hart's youthful appeal but no organized perception of the US and especially of the world's problems.

We all wish but know that helps little in real life. Older people know it best and that is who are politically most active and don't fail to vote. Being one of them, I recognized the heavier weight of Mondale, when he promised less and said the US cannot renounce the use of power in the world's affairs, although judiciously.

The younger crowd and the media make me think of a Czech saying: Noise is not an authority. The noise makers are a loud minority. Do you recall that

after the Carter-Reagan debate three of the top media gurus said Carter won and only once, a Negro journalist from Oregon decided Reagan carried the day?

The pollster, who earlier in the game stated Hart's support was a mile wide and an inch deep, may be remembered for his hyperbole.

How will the Reagan-Mondale debate unfold? Mondale will not be left off the Carter-Mondale connection hook, a bumbling disaster at home and abroad. In spite of the liabilities of Reaganomics, the budget deficits, which are liable to turn into inflation, the Democrats do not have a credible economic alternative. Criticism may not be enough even in the eyes of the elderly on fixed incomes, although they may not be looking too far down the road, as far as they are concerned. But many of them have children and grandchildren and traditional social values. That is work ethics, not just self-interest.

Certainly, many people are suffering with unemployment and the first ones to suffer are always the poor ones. Some of these are the professional welfare crowd, who believe society owes them a living. How will vote those who want to work? Where will they see more hope? I believe a sizeable percentage of the blue collar vote will again

support Reagan, as a more solid economic long range perspective. The gendergap is in my opinion feminist minority and media noise that can be discounted.

What about the Soviets, who probably are watching this election year with intense interest? Who do they wish for? Certainly not Reagan and they are not likely to start any arms limitation negotiations before November of 84.

On the Illinois scene, our own Judy Topinka and Jack Kubik are a shoe-in. But what about Senator Percy?

My 8 year old car still has a sticker on it: Keep the canal, by jingo! When he voted for the Panama Canal giveaway, I would have voted for Ziggy in the Brookfield Zoo against him and had I not watched the TV debate, the brutish Scith would have gotten my vote.

But now he is facing Simon, an honest man of conviction. While I believe that Percy the wishy-washy has grown into a statesman in his third term, his chairmanship of Foreign Affairs Committee will help him little in his home State. Considering that his liberal support of the past will now go to his opponent, close as it may be, I bet on Simon. Sorry, since Percy has been very helpful to us from behind the Curtain...

George Podzamsky

se sklonem k pesimismu. Sláva, která už celý měsíc přáli na Cachot, vzbuzuje v něm nejen nepokoj a starosti, ale také tajnou nejasnou žárlivost na tu, která jím tu slávu přináší. V nejmlčlivější hloubi srdce prokláté zazlívá dceři ten vypínavý lesk, který shromáždila okolo nízkého jména Soubirous. Zároveň jsou mu však některé následky tohoto lesku notně nepřijemné. Jsou to, jak vidno, smíšené pocity. František Soubirous náleží k oněm zarytým, kteří assají z pocitu, že jsou "vezpod", sladkost vyčítavé pýchy. Ženy jsou docela jiné, myslí si. Ženy mají radost, když se octnou v nevymáchaných hubách lidí.

Abby nabyt bývalý mlynář znovu vnitřní rovnováhy, bylo by zapotřebí víc než tři osmínek denně. A on nepije v přísném plnění svého slibu ani jedinou. Je to boj na nůž, který tu vede proti sobě. Účelem slibu je stále prosba, aby všechno dobře dopadlo, to jest, aby z toho nic nebylo. Zároveň však František Soubirous ví, co je jako otec divotvůrkyně sám sobě dlužen. Proto chodí den co den do kostela. Musí však také vícekrát za den přejít okolo Baboua a jiných hospod. To pak vždy znamená vrchol boje, který v něm zuří.

Druhou neděli prázdnin zahne, vrací se z kostela, do Rue de Petites Fossées. Před domem otce Baboua dohoní osud v podobě strážníka Galleta, četnického důstojníka d'Angly a četníka Bellacheho. Tito ozbrojenci nemají toho dne službu. I oni užívají přestávky, které jim Pani popřává. Jakmile zahlédnou Soubirouse, dostanou všichni stejný nápad, jako by se byli spikl. Jsouce orgány podřízenými, bojují proti zákratu za věc státu neméně horlivě než ministr Rouland, prefekt Massy, státní návladní Dutour a komisař Jacomet. Odhalit mravní slabost otcovu nebylo by špatnou indicií v tomto procesu.

"Hej, slavný muži, proč jsi tak hrdý?" volá důstojník.

"Vypadáš nádherně, jako biskup v civilu..."

Vskutku, Soubirous má na sobě občanské sváteční černé šaty, které mu daroval Gazenave. Chce četníky minout se zdvořilým pozdravem. D'Angla ho zadrží:

"Jáku, Soubirousi, můžeš nám snad něco nedobrého vyčítat?"

František stane a hledí zamračeně před sebe:

"Angličana vám mohu vyčítat."

"Angličana," rozhoduje se Belhache, který má vousy jako lupič. "Kdo strpěl, aby tomu trdlu Nicolau s Bouriettem v Ayole namlátili? My jsme to strpěli, abychom té pomstili."

"Pánové," napomíná důstojník, "co nevidět začne pršet, lépe si to povíme uvnitř u Baboua."

"Jdu domů," prohlašuje Soubirous.

D'Anglo ho kamarádsky zachytí za rameno:

"Domů? Co bys dělal doma v neděli o půl jedenácté? To přece neuděláš, když tě četníci pozvou, abys s nimi popil jednu dokola..."

"Půjdu přec jen domů," vzdoruje Soubirous, zatím co ho muži vtahují do lokálu.

Obě hostinské místnosti bývají od té doby, co se Lurdy staly nejproslulejším městem Francie, přecpány. Je třeba proslulým hostům udělat místo. D'Angla kývne na hromotluka Baboua:

"Dnes žádný vlastní výrobek! Přines nám něco zvláštního, Babou, i kdyby na to měl prasknout celý služební přídavek! Uctíme přítele..."

Babou nafoukne tváře a políbí si konečky prstů:

"Mám ve sklepe ještě tři láhve nejlepšího..."

Je to odjakživa táž historie milovníků koňaku. První sklenice odolá se lehčeji než druhé, druhé snadněji než třetí atd. Při druhé si nemyslí zloha nic, jen vychutnáva dlouho odpíranou slast koňalky. Při třetí pohárku je rozhodnut pít dál a mlčet. Když nebude mluvit, nemůže se přihodit neštěstí. Okolo stolu ozbrojenců tlačí se husté kibicové, jako by se tam hrála hazardní hra o velké sázky. D'Angla nepřestává Soubirouse vychvalovat:

"Na mou věru, kamaráde, držíš se báječně! Když povázíme, že se tvé jméno čte dnes ve všech novinách a že ty bydlíš dál v Cachotu... Mně do toho nic není, ale mohl bys nadělat peněz jako želez. Bohaté modlářky by je za tebou házely a nikdo by ti nemohl nic vyčítat. I úřady ted' už přesně vědí, že nejdeš po penězích, žes stejný chudák jako dřív. Všechna čest Soubirousi!"

"Člověk dělá, co může," podotkne stručně vychvalovaný Soubirous.

Belhache, který má tuze malé mínění o neúplanosti generálů, prefektů a jiných mocipánů, si tiše hvízdne:

"Holenku, to bys měl vidět velké pány. Ti se neupejpají. Za nimi se nemusí nic házet. Sami si dojdou."

"Já velké pány neznám," prohlašuje opatrně Soubirous.

Jeden z kibiců volá:

"Měli by ti dát mlýn, Soubirousi! Bůh ví, že měli! Na potoc Lapaca stojí dva prázdné — a letos, po takové zimě, bude vody habaděj. Měl bys si jeden z nich dát darovat. Nikdo by ti to nesměl mít za zlé. Mlynářství je obecně užitečná živnost."

VOICE OF THE NATION

The Nonat Story

All of us Czech descent whether in Nebraska or in the United States can remember when the medicine cabinet contained a box or tube of the all healing salve called „Nonat“ and I am sure that there is still some around in some cabinets in fact I know there is as I still have a little portion, which came in a yellow carton.

What caught my eye was an obituary in the „Hlas národa“ the Czech Catholic weekly published in Chicago of a Bretislav Jelinek who passed away in January of this year in Laguna Beach, California, in which the article stated that he was the inventor of „Nonat“. But after doing some research, I find that he maybe was the last distributor of the salve as he had a large Drug Store and Pharmacy in Laguna Beach and did much mail order business with Czechs thru out the United States. I put a letter in the Hlas Národa asking if anyone knew of any history of „Nonat“ and I received an answer from a couple of friends of mine namely Matt Havelka of Wahoo and John Eckstein of Loma told me that the Reverend Frank Leiblinger now pastor of Sacred Heart church in Red Cloud, Nebraska, could tell me something about it.

I am sure many of us remember Father Leiblinger the jovial priest who was pastor for many years at St. Luke's parish in Loma. So I decided to write to him and he gladly responded with some very nice information.

Father is a native of Cleveland, Ohio, and he writes that Grandpa and Grandma Leiblinger came from Czechoslovakia and settled in Cleveland. His grandmother died and his grandfather remarried a Marie Mastny who also came from the old country and brought with her a formula for the salve which she received from a doctor from over there. She began making the salve about 1899 and called it „Nonat“. Why? She dedicated it to St. Anton, which is the jumble of the word Anton. All profits went to Charity and Father states that she paid two years at the seminary in Lisle, Illinois, and then „she gave me my Chalice which I have to this day and is in beautiful shape.“ all

Cena Nonat žest 50c a \$1.00, polotov 55c a \$1.05. Pročto se vateho léčárničkách neb jednotelů, ale nic jiného neberte, raději půlku přimě na naši adresu.

MARIE LEIBLINGER & CO.
P. O. B. 285, Altadena, California.

Advertising that appeared in Czech publications thru out the United States:

Translated it says: Price of Nonat is 50c and a \$1.00 with postage 55c and a \$1.05. You can also ask your local druggist for it, but do not accept any substitutes, rather write to us direct.

— Marie Leiblinger & Company

from the profits from „Nonat“.

In the late 1920s Grandpa and Grandma moved to Altadena, California. Grandma passed away in 1941 and the business was given over to her niece Rose Miller and this explains the name of R.C. Miller which was on the boxes of Nonat and if you still have a box or carton from the salve you will see the name of R.C. Miller on it.

The ingredients of Nonat was Camphor, Zinc, Sulfate, Pure Gum Turpentine, and some other things which Grandma Leiblinger never revealed and evidently took it to the grave with her. It was a popular healing salve and to activate it, it had to be heated with a small flame and then spread on the area, being especially efficient in drawing out slivers.

Eventually Rose Miller also passed away and the product that she had left over was evidently taken over or purchased by the late Bretislav Jelinek and some years ago he decided to retire from the pharmacy business

and he made many announcements in the Czech publications that this was the last chance to purchase „Nonat“ as the supply was being exhausted.

Father also states that he witnessed many times his grandmother making the salve and he also states that she had many distributors all over the United States especially among the Czech settlements. Father also states that the last time that

salve was made was maybe in the early 50s, because it is theorized that Rose Miller passed away about that time and he also says that his name sake is after his grandfather, Frank Leiblinger.

So, that is the history and the story of „Nonat“ as told to us by Father Leiblinger and theorized a little bit as to how the name of Bretislav Jelinek fit it into the story. „Note“ — Father it is too bad that you did not obtain that formula from Grandma when you were watching her make it, as every once in a while and many times the question is asked „Is Nonat made anymore or where can I get some „Nonat““.

Thanks again Father Leiblinger for the wonderful history. Alfred Nováček

Czech Mass every Saturday
Evening at 6:15 P.M.
at Our Lady of the Mount
in Cicero, Ill. (2414, S. 61st Ave.)

Serving your family's financial needs for over 60 years

MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

STRATEGY OF SURVIVAL

In the final chapter of his book, *Strategy of Survival*, Brian Crozier outlines the strategy which he sees as necessary for surviving World War III in which we are now engaged.

He defines the long-term objective as "the end of the Soviet system: ...Since the enemy's aim is world domination...no other long-term objective would be appropriate."

He identifies medium-term objectives as freeing the satellite nations from Soviet control, while short-term objectives should be the protection of those countries now under assault but still unconquered. Of particular importance are those of the Middle East — the "energy treasurehouse" — and those of Southern Africa — the "mineral treasurehouse."

On the external front, Crozier recommends a "massive extension and intensification" of our information programs to get the truth behind the Iron Curtain. He calls for "the immediate cessation of credits for and exports of technology to the USSR, "and examination of our policies of aid to countries which are clients or satellites of the Soviet Union with a view to ending such assistance."

We should take a more realistic approach to our financing and participation in the United Nations which now serves the Soviet bloc rather than the "Target Area"

The public must be made to under-

stand that the threat to our security is internal as well as external. Because of this, and because we are not at peace but are at war, for our own survival we must take restrictive measures which we would not otherwise accept in developing an effective internal security program.

It makes no sense that the enemies of freedom should be permitted to use the institutions of freedom to destroy freedom. Yet that is precisely the policy in effect in this country today.

We need a complete revision and up-grading of the laws pertaining to high crimes and internal security. Today we have little defense against treason, espionage, sedition, sabotage, subversive activity and disaffection. We should reinstitute oaths of loyalty as an important tool of internal security. Anyone who won't pledge his loyalty to the United States should be suspect.

In his great six-volume work, *The Second World War*, Winston Churchill wrote in the first volume, *The Gathering Storm*: (p. 348)

"Still, if you will not fight for the right when you can easily win without bloodshed; if you will not fight when your victory will be sure and not too costly, you may come to the moment when you will have to fight with all the odds against you and only a precarious chance of survival. There may even be a worse case. You may have to fight when there is no hope of victory, because it is better to perish than live as slaves."

Churchill was discussing the failure of the West to move against Nazism, against Germany, when they had the opportunity. Will we repeat this tragic mistake by failing to move against Communism, against the Soviet juggernaut while we have the strength to do so with relative ease? If we fail to do so, the time will surely come when our children and grandchildren will wonder at the lack of will of this generation which refused to take the necessary action to protect them from slavery.

DO ČESKOSLOVENSKA 1984

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga nebo New Yorku

za n ejlevnější ceny
13. a 27. května, 14. června, 5. července, 2. srpna a 6. září

Každý zájezd je - podle přání - buď na 16, 23 nebo 30 dní pobytu a může být prodloužen až na 90 dní.

SPECIELNÍ DOPROVÁZENÉ ZÁJEZDY:

Do skandinávských zemí: Dánska, Norska a Švédska na 15 dní. Odlet 4. června 1984.

Do západní Evropy: Holandska, Německa, Francie a Belgie s návštěvou výročních Pařížových her v Oheranmergau. Odlet 8. července na 16 dní pobytu.

Vyřizujeme rychle a spolehlivě návštěvy Vašich příbuzných z Československa.

Vyžádejte si podrobné informace a ceny u:

WEBER TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333